

မိတ်ကူးတိုက်၊ ဘေ့ဂျီ၊ ဘေ့ဂျီ

မောင်ထွန်းသူ

နှင်းကြွင်းတစ်ပျက်
ငွေတစ်ရိုက်

AUTUMN IN SPRING
BA JIN

တတိယအကြိမ်

mytoe.com

m.y.o.e.c.u.m

အောင်တန်းသူ

နင်းကြွင်းတစ်ပျက်
ငွေတစ်ပျက်

AUTUMN IN SPRING
BA JIN

TUN0073
2,500.00 KS

နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင် နွေတစ်စိုက်၊ မောင်ထွန်းသူ
စာမျက်နှာ ၁၄၀ + မျက်နှာ၊ ၁၃ ခင်တီ x ၂၀.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉၊ ဩဂုတ်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
(ပထမအကြိမ် - အားမာန်သစ်စာပေ၊ ၁၉၉၂)
၂၀၀၀ တကောင်းစာအုပ်တိုက်၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ

ရောင်းစျေး ၂ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင်
နွေတစ်ရိုက်
Autumn in spring
by Ba Jin
မောင်ထွန်းသူ

စာစီမံရေးကြီး၊ ၂၀၁၅

mgyc.com

mgyc.com

ဒုတိယအကြိမ်အတွက် အမှာ
 နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင် နွေတစ်ရှိုက် သို့မဟုတ်
 ပါကျင့်ဘဝ၊ ပါကျင့်အမြင်

‘နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင် နွေတစ်ရှိုက်’ ဝတ္ထုကို ပထမ
 အကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်မှာ ၁၉၉၂-ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။
 ၂၀၀၀-ပြည့်မှ ပြန်၍ရေတွက်မည်ဆိုပါက ရှစ်နှစ်ကျော်
 ကိုးနှစ်နီးပါး ရှိသွားပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဤကာလ
 အတွင်း နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင် နွေတစ်ရှိုက်၏ဂယက်သည်
 အထိုက်အလျောက် ကြီးမားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ
 စာသမားတချို့က ရိုးစင်းလွန်းလှသည့် တရုတ်ဝတ္ထုကို
 မှ ရွေးပြီး ဘာသာပြန်ရကောင်းလားဟုဆိုကာ အပြစ်
 တင်ကြသည်။

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကဆိုလျှင် ဤဝတ္ထု ‘နှင်းကြွင်း

တစ်ပြိုင်နက် နွေတစ်ရွက်' ထဲ၌ ဘာအနှစ်သာရမှ ရှာမတွေ့ဟု ဆိုသည်။ စာဖတ်သူများအတွက် အကျိုးကျေးဇူး ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရသည့် စာအုပ်ဟုပင် သူက ပြောသည်။ ထိုမျှလောက်အထိ ပြောခြင်းသည် တရားလွန်လှသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် အကြောက်အကန် ငြင်းခုံခြင်း မပြုခဲ့သော်လည်း သူ့စကားကိုမူ ကျွန်တော် ယနေ့အထိ လက်မခံခဲ့ပါ။ နောင်မည်သည့်အချိန်မှာမှလည်း ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင်နက် နွေတစ်ရွက်သည် ရိုးစင်းလွန်းလှသည့် 'အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်' ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချစ်ဝတ္ထုသည် အလွန်ခေတ်မမီတော့သည့် ရှေးရိုးစလေ့ထုံးစံတစ်ခု၏ဒဏ်ကို ခံနေကြသော တရုတ်လူငယ်တို့၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်ကို ညွှန်ပြထားသော ဝတ္ထုဖြစ်၏။ ယင်းရိုးရာစလေ့ထုံးစံသည် (လူ့သမိုင်းကြောင်းကို ပြန်လည်လေ့လာသည့်အခါ) အနောက်ရယ် အရှေ့ရယ် ဟူ၍ မဟုတ်၊ လူမျိုးတိုင်း၌ ရှိခဲ့၍ လူမျိုးတိုင်းက လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့သောစနစ်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က (အသက် ၁၂နှစ်၊ ၁၃နှစ်ခန့် ရှိပြီဟု ထင်သည်) ကျွန်တော့်ဒေါ်လေးတစ်ယောက်သည် သူချစ်သောလူနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ထိုလူ၏မိဘများက သူတို့စီမံထားသည့်အတိုင်း ထိုလူက မလိုက်နာခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထိုလူနှင့် ထိုလူချစ်သော ကျွန်တော်တို့ဒေါ်လေးကို ခွဲပစ်ခဲ့ကြသည်။ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်းတည်းဟူသော ဒုက္ခဒဏ် မခံနိုင်သဖြင့် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့အမေထံ ပြန်ရောက်လာသော ကျွန်တော့်ဒေါ်လေးသည် သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားပြီး သုံးရက်အကြာတွင်

ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရ၏။

ထိုအဖြစ်ကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် 'နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင် နွေတစ်ရှိုက်' ဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့သူ စာရေးဆရာပါကျင်၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် စေတနာတို့ကို အထင်အမြင်မသေးဝံ့ပါ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်နှင့် စေတနာတို့သည် ကြီးမားမြင့်မြတ်သည်ဟုပင် ကျွန်တော် ခံယူမိပါသည်။ ယင်းခံယူချက်ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် 'နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင် နွေတစ်ရှိုက်' အပေါ် များစွာတန်ဖိုးထားခဲ့ရုံမက များစွာလည်း အလေးအနက်ပြုခဲ့မိပါသည်။

တကယ်တော့ 'နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင် နွေတစ်ရှိုက်' စာရေးဆရာ၏ ရည်မှန်းချက်နှင့် စေတနာသည် ကြီးမားမြတ်လှပါသည်။ သူသည် မျိုးဆက်သစ်လူငယ်များနှင့် အံ့မဝင်တော့သည့် ရှေးမိရိုးဖလာ ဓလေ့ထုံးစံကြီးတစ်ခုကို အမြစ်မှစ၍ ဖယ်ရှားပစ်ချင်သည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်သည် ကြီးမားသည်နှင့်အမျှ ထိုရည်မှန်းချက်အတိုင်း အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ဖော်ဆောင်လိုသော စိတ်စေတနာသည် မြင့်မြတ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ ထိုအယူအဆသည် မှန်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော်ထင်မိသည်။

ဘာကြောင့်ပါနည်း ...။

* * *

'နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင် နွေတစ်ရှိုက်' သည် တရုတ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ တရုတ်လူမျိုးများ ကျင့်သုံးလျက်ရှိသော ရှေးဟောင်းဓလေ့ထုံးစံများပေါ် တည်မှီပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ချစ်ရေးချစ်ရာပြဿနာများကို အခြေခံသော 'အချစ်ဝတ္ထု' ဖြစ်၏။ ရေးသူမှာ နာမည်ကျော်

တရုတ်စာရေးဆရာ 'ပါကျင်' ဖြစ်သည်။

ပါကျင်အား ၁၉၀၄-ခုနှစ်တွင် တရုတ်နိုင်ငံ၊ စီချောင်းပြည်နယ်၊ ချင်ဒူးမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်မှာ ကောင်တီခရိုင် နယ်မြေတရားသူကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ထိုခေတ်ထိုအခါက တရုတ်တို့၏ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ဂုဏ်သရေရှိလူတန်းစား စာရင်းဝင်သည်။ သူ၏အမည်ရင်းမှာ လီဖေဂန်ဖြစ်၍ ငယ်စဉ်က အိမ်မှာပင် စာသင်ဆရာတစ်ဦးနှင့် ပညာသင်ကြားခွင့်ရခဲ့၏။ လူငယ်ဘဝရောက်သည့်အခါ ထိုခေတ်က လူငယ်များကြား၌ အရှိန်အဟုန် ကြီးမားစွာဖြင့် သြဇာလွှမ်းမိုးနေသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒတွင် အရူးအမူး သက်ဝင်ယုံကြည်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် 'စိတ်ကူးယဉ် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ' သည် ပါကျင်၏ဝါဒ ဖြစ်ပေသည်။

သူ့အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ် ၁၉၂၀-ပြည့်နှစ်တွင် လီဖေဂန်သည် 'ပြည်နယ် နိုင်ငံခြားဘာသာသင်သိပ္ပံကျောင်း' တက်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစာပေကို သင်ကြားခဲ့သည်။ သူသည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက နိုင်ငံရပ်ခြားဘာသာစကားများ (အထူးသဖြင့် အနောက်တိုင်း ဘာသာစကားများ) အပေါ်တွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားခဲ့သူဖြစ်၏။ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် သိပ္ပံကျောင်း၌ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစာပေကို သင်ကြား၍ သုံးနှစ်မျှအကြာတွင် သူသည် ပညာဆက်လက်ဆည်းပူးရန်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ရှန်ဟိုင်းမြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

ရှန်ဟိုင်းမြို့သည် တရုတ်နိုင်ငံအလယ်ပိုင်းဒေသ၏

၁။ Ba Jin	၂။ Sichun
၃။ Chengdu	၄။ Li Fei Gan
၅။ Provincial Foreign Language Institute	၆။ Shanghai

သည့်အခါတွင်မှ 'ချစ်ခြင်းမေတ္တာ' ဟူသောဝတ္ထုရှည်ကြီး
သည် ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ပါကျင်သည် 'မိသားစု'၊ 'နွေဦး' နှင့်
'ဆောင်းဦး' အမည်ရှိ ဝတ္ထုသုံးအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
ထိုဝတ္ထုသုံးအုပ်မှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ချင်းစီဖြစ်သော်လည်း
ယင်းသုံးအုပ်စလုံးကို ပေါင်းလိုက်သည့်အခါ 'ရေစီး'၊
အမည်ရှိ ဝတ္ထုရှည်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

၁၉၃၇-နှစ် နောက်ပိုင်းတွင် ပါကျင်သည် 'ခိုနား
ရာ' ဝတ္ထုနှင့် 'ခါးသီးအေးစက်သော ညများ' အမည်ရှိ
ဝတ္ထုကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုနှစ်အုပ်စလုံးမှာ
ဝတ္ထုလတ်များဖြစ်သော်လည်း လူကြိုက်အလွန်များခဲ့
၏။ ဤကြားထဲမှပင် ယခုဝတ္ထု 'နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင်
နွေတစ်ရှိုက်' ဝတ္ထုသည် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤဝတ္ထုမှာ
'ဝတ္ထုရှည်'လည်းမဟုတ်၊ 'ဝတ္ထုလတ်'လည်းမဟုတ်၊
'ဝတ္ထုတို'ဟု မသတ်မှတ်သော 'ဝတ္ထုငယ်လေး' တစ်ပုဒ်
ဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပြင်သစ်ဘာသာများကို တတ်
ကျွမ်းသော ပါကျင်သည် သူနှစ်သက်သော အနောက်
တိုင်းဝတ္ထုအချို့ကိုလည်း တရုတ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆို
ခဲ့သည်။ ယင်းတို့အနက် ရုရှားစာရေးဆရာကြီး
'တူရဂေးဗျက်' ၏ 'အဖေများနှင့် သားများ' ဝတ္ထုနှင့်
'ကမ္ဘာကျော် နိုဘယ်ဆုရ ရုရှားစာရေးဆရာကြီး

-
၁။ Family	၆။ Bitter Cold Nights
၂။ Spring	၇။ Autumn in Spring
၃။ Autumn	၈။ Turgenev
၄။ Current	၉။ Fathers and Sons
၅။ Garden of Repose	

‘မစ်ခ်ဟေးရှီလိုချေမ်’ ၏ ‘တောရိုင်းမြေ’ ဝတ္ထုကြီးများ သည် ပါကျင်၏ ထင်ရှားသော ဘာသာပြန်လက်ရာများ ဖြစ် လေသည်။

* * *

ပါကျင်သည် အလွန်စာရေးဆရာဖြစ်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ ထိုဆန္ဒကြောင့်လည်း သူသည် စာရေး ဆရာဖြစ်လာရေးအတွက် များစွာ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ သည်။ ပါကျင်က သူ့ဝတ္ထုများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်မှာ ၁၉၂၇-ခုနှစ်က ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့တော် လက်တင်ရပ်ကွက်တွင်း၌ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်တွဲ၍ အခန်းငှားနေချိန်ဖြစ် သည်။ ယင်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပါကျင်က သူ၏ ‘ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ’ အမည်ရှိ အက်ဆေး တစ်ပုဒ်ထဲ၌ ဤကဲ့သို့ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

“ကျွန်တော်ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကို ရေးသားခဲ့သည်မှာ ၁၉၂၇-ခုနှစ်တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့ လက်တင်ရပ်ကွက်တွင်း၌ အခန်းငယ်ကလေးတစ်ခန်း ငှား၍နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။

“အခန်းမှာ သေးသေးကျဉ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်၏။ ပြတင်းပေါက်ကို တစ်နေ့လုံးဖွင့်ထားသည်။ အောက် ဘက်တွင် လူသွားလူလာ အနည်းငယ်မျှသာရှိသော ငြိမ် ဆိတ်နေသည့် လမ်းတစ်လမ်းရှိသည်။ လမ်းထောင့်တွင်

၁။ Mikhail Sholokhov
၂။ Virgin Soil
၃။ Reminiscences

ကဖီးဆိုင်ငယ်လေး တစ်ဆိုင်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်မှ နေကြည့်လျှင် ဖွင့်ထားသော မှန်တံခါး ပေါက်မှ ဝင်ဝင်သွားနေကြသော လူများကို မြင်တွေ့နေ ရပါသည်။

“သို့သော်လည်း ထိုဆိုင်ဘက်မှ အမူးသမားတို့၏ ဆူပူသံများနှင့် လောင်းကစားသမားတို့၏ အော်ဟစ် ဆူညံသံများကို လုံးဝမကြားရပါ။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တည့်တည့်တွင် အလွန်မြင့်မားသော အဆောက် အအုံဟောင်းကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုအဆောက်အအုံကြီး သည် ကျွန်တော်၏အမြင်အာရုံတစ်ခုတည်းကိုသာ ကွယ်ထားသည်မဟုတ်၊ နေရောင်ခြည်ကိုပါ မရအောင် ကာဆီးထားပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုနဲ့နှင့် ကြက်သွန်နဲ့လှိုင်နေသော ကျွန်တော့်အခန်းကျဉ်းကျဉ်း သည် ပို၍မှောင်မိုက်ကာ ပို၍စိတ်အိုက်စရာကောင်း လျက် ရှိပါသည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝသည် အပြောင်း အလဲဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲ ရိုးရိုးစင်းစင်းနိုင်လွန်းလှသဖြင့် အလွန်ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည့်ဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ မနက် တိုင်း ကျွန်တော်သည် ကူးဇင်းဘတ်ပန်းခြံအတွင်း၌ လမ်းလျှောက်သည်။ ညပိုင်းကျတော့ ပြင်သစ်ဘာသာ သင်ကျောင်း တက်သည်။ နေ့ခင်းဘက်တွင်မူ တစ်နေ့ ကုန် အခန်းအောင်း၍ ဘယ်သူကမှ ဖတ်ရန် စိတ်မဝင် စားသော စာအုပ်များကို ဖတ်၍ အချိန်ကုန်ပါသည်။”

“တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုင်နေရာမှ ပျင်းရိလေးကန်စွာ ထ၍ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားရပ်ပါ သည်။ အောက်ဘက်ရှိလမ်းမပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်မိပါ သည်။ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည့် ကဖီးဆိုင်လေးဘက် သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်နေ

ကြသည့် လူအနည်းငယ်ကို မြင်ရသည်။ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စ ညည်းသံများကို ကြားရသည်။ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်သော အထီးကျန်နိုင်မှုဝေဒနာကို ကျွန်တော် ခံစားရပါသည်။”

ညဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်း ဝေ နှင့်အတူ ညကျောင်းစာသင်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် လမ်းမပေါ်တွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ မိုးရွာထားသဖြင့် လမ်းမသည် ရွဲ့ရွဲ့စိုလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကောင်းကင်ပြင်ကိုကြည့်၍ ငေးမောနေမိပါသည်။ နော်ထရီဒိန်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရှေ့မှ သင်္ချိုင်းဂူကမ္ပည်းကျောက်စာ တိုင်ကြီးများနှင့်တူသော မျှော်စင်ကြီးနှစ်ခုကို ကြည့်နေမိပါသည်။ ငြိမ်းသတ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသောမီးတောက်မီးလျှံများသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွင် တညီးညီး တောက်လောင်လျက်ရှိပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ညစဉ်ညတိုင်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာဖြင့် အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ခဏတစ်ဖြုတ် အပန်းဖြေပြီးသော် ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုကို မီးညှိ၍ ရေနွေးအိုးတစ်လုံး တည်သည်။ ရေနွေးဆူသည့်အခါ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သည်။ ထိုအချိန်တွင် နော်ထရီဒိန်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီမှ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသံနှင့် တူလှသော အသံများကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်စေလွန်းသည့်အသံများ ဖြစ်ပါ၏။

ယင်းအခြေအနေများကြား၌ နေရသော ကျွန်တော့်စိတ်သည် ရှေးအတိတ်က ဖြစ်ရပ်များဆီသို့ ရောက်သွားလေ့ရှိ၏။ ရှန်ဟိုင်း၌နေခဲ့ရစဉ်က ကျွန်တော့်ဘဝကို

လည်းကောင်း၊ ဘဝစစ်ပွဲအမျိုးမျိုးကြား၌ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေကြရသည့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ၏ အဖြစ်များကိုလည်းကောင်း သတိရမိပါသည်။ ထိုမျှသာ မကပါ။ ကျွန်တော်၏ အတိတ်က အချစ်များနှင့် အမုန်းများ၊ သာယာပျော်ရွှင်မှုများနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ၊ မျှော်လင့်ချက်များနှင့် ရုန်းကန်မှုများ၊ ခံစားခဲ့ရဖူးသည့် နာကျင်မှုဝေဒနာနှင့် ကျွန်တော် ရရှိခံစားခဲ့ရသည့် ကိုယ်ချင်းစာနာမှုများကို တွေးမိပါသည်။

ကျွန်တော့်အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို တွေးလိုက်မိသည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွင် စူးရှပြင်းထန်သော နာကျင်မှုသည် ဝင်လာစမြဲ။ အလွန်ထက်လွန်းလှသည့် ဓားတစ်ချောင်းနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသည့်နှယ် ခံစားရမိပါသည်။ ထိုအခါ ငြိမ်းသတ်ရန် မလွယ်ကူသည့် မီးတောက်များသည် တောက်လောင်လာပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အဖြစ်တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်၏ နုနယ်ပြီး အထီးကျန် နိုင်လှသော နှလုံးသားမှ နာကျင်မှု သက်သာစေရန် အတွက် ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှ ကောက်သင်းကောက်၍ ရရှိလာသော အကြောင်းခြင်းရာ အနည်းငယ်မျှကို စာရွက်ပေါ်ချ၍ ရေးမိသည်။ ဤသည်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ညစဉ်ညတိုင်း ကျွန်တော့်ဗလာစာအုပ်ထဲတွင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏ အပိုင်းအစများနှင့်တူသည့် အရာများကို ချရေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် သုံးလမျှအကြာတွင် ကျွန်တော်သည် 'ပျက်စီးခြင်း' ဝတ္ထု၏ ပထမဆုံးသော အခန်းလေးခန်းကို အပြီးသတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

အထက်ပါမှတ်တမ်းသည် သူ့စာရေးဆရာဘဝ၌ ဘယ်လို အခြေချခဲ့မိသည်ကို ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးဆရာဖြစ်လာခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ

၏ရိုးသားသော အမြင်ကို ပွင့်လင်းစွာ တင်ပြထားခြင်း ဟုလည်း ဆိုနိုင်စရာရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပါကျင်သည် သူ ဘာကြောင့် စာရေးဆရာဖြစ်လာခဲ့ရသည်ကို အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ဖော်ပြလေ့ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

* * *

ပါကျင်၏ဘဝကို လေ့လာသည့်အခါ ပါကျင်သည် 'မြေရှင်ပဒေသရာဇ်ခေတ်' တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ စာရေးဆရာဖြစ်လာသည့်အခါတွင်လည်း သူသည် မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်က တစ်ပိုင်း၊ ကိုလိုနီစနစ်က တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ နေထိုင်လာခဲ့ရပြန်သည်။ သူသည် ထိုပတ်ဝန်းကျင်၌ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိတိမျှ နေထိုင်၍ စာရေးလာခဲ့သူဖြစ်၏။

ပါကျင်သည် မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို မုန်းတီးရွံရှာသူဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ပါကျင်သည် မြေရှင်ပဒေသရာဇ်ခေတ်တွင် လူအများ လက်ခံကျင့်သုံးနေကြသည့် ရှေးဟောင်းအတွေးအခေါ်အယူအဆများကို မကြိုက်မနှစ်သက်၊ ခေတ်နှင့်မလျော်ညီတော့သည့် အတွေးအခေါ် အယူအဆများသည် လူ့သမိုင်း၏ ခေတ်မီသော တိုးတက်မှုဖြစ်စဉ်များကို ဟန့်တားပိတ်ပင်နေသည့် အရာများဟု သူက ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် နောက်သို့ပြန်သွားနေသည့် အတွေးအမြင်ဟူသမျှကို စက်ဆုပ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့ဝတ္ထုများသည် မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်သည့် ဝတ္ထုများချည်း ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

တစ်ချိန်သောအခါက ပါကျင်က သူ၏မှတ်တမ်းတစ်စောင်၌ 'ကျွန်တော်သည် စာကို စရေးသည့်အချိန်မှ

စ၍ ယနေ့အချိန်ထိ ကျွန်တော့်ရန်သူများအား မရပ်မနား တိုက်ခိုက်ပါသည်' ဟု ရေးခဲ့ပြီး 'ကျွန်တော့်ရန်သူများ သည် မည်သူတွေ ဖြစ်ပါသနည်း' ဟု မေးခွန်းထုတ်ခဲ့ သည်။ ထိုမေးခွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူက 'လူတို့၏ စိတ် ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့် လူမှုရေး တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု ဖြစ်စဉ်များ၏ လမ်းကြောင်းပေါ်၌ အတားအဆီး၊ အပိတ်အပင်၊ အနှောင့်အယှက်များအဖြစ် ရပ်တည်နေ ကြသည်များမှာ ခေတ်မမီတော့သည့် ရှေးဟောင်းအယူ အဆများ၊ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သည့် အတွေးအခေါ်များနှင့် မည်သည့်တိုးတက်မှုကိုမှ မဖြစ်ပေါ်စေသည့် စနစ်များ သာ ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းတို့သည် ကျွန်တော့်ရန်သူများ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအင်အားစုများသည် လူတို့ဘဝကို မတိုးတက်အောင် ဟန့်တားပိတ်ပင်နေကြရုံမျှမက လူ တို့၏မေတ္တာတရားကိုပါ ဖျက်ဆီးပစ်ရန် တွန်းအားပေးနေ သည့်အရာများ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ အကြီးဆုံးသော ရန်သူများ ဖြစ်ပါသည်' ဟု အဖြေပေးခဲ့လေသည်။

ပါကျင်သည် စာရေးဆရာဖြစ်လိုစိတ် အလွန်ပြင်းပြ ခဲ့သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာစေရန် များစွာ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့၏။ စာရေး ဆရာဟု သူ့ကိုယ်သူ ခေါ်နိုင်လောက်သည့် ဘဝသို့ ရောက်သည့်အခါကျတော့လည်း သူ့အမြင်သည် တစ် မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ယင်းအမြင်နှင့်ပတ် သက်၍ ပါကျင်က အသက်ကြီးခါမှ သူခံစားရရှိခဲ့ဖူး သည့် သဘောထားကို ပွင့်လင်းစွာ တင်ပြခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်း ဝတ္ထုတွေ အများအပြား ရေး ခဲ့သော်လည်း စိတ်ကတော့ ဘဝင်မကျပါ။ 'ငါ စာရေး

တဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်မှဖြစ်တော့မယ်' ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်
ကျွန်ုပ် အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်
စာရေးသည့်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ရန် အားထုတ်ခဲ့သည်။
သို့သော်လည်း စွန့်လွှတ်၍ မရပါ။”

ဟု သူက ပြောပြခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် စွန့်လွှတ်၍
မရသည်ကိုလည်း သူက ဤသို့ ရှင်းပြခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် စာရေးသည့် အနုပညာအလုပ်ကို
စွန့်လွှတ်မှဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးမိခဲ့သော်လည်း လက်
တွေ့စွန့်လွှတ်ရန် အားထုတ်သည့်အခါတွင်မူ မအောင်
မြင်ပါ။ ဘာကြောင့် မအောင်မြင်ရပါသနည်း။

တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ခံပြင်းစိတ်၊
နာကြည်းစိတ်နှင့် ဒေါသစိတ်များ ဝင်လာသည့်အခါ
ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားသည် ပေါက်ကွဲလုမတတ် ဖြစ်နေရ
ပါသည်။ ယင်းခံစားမှုကို မည်သည့်နေရာ၌ သွား၍ထား
ရပါမည်နည်း။ ထားစရာနေရာ ရှာမရပါ။ ထိုအခါ 'ငါ
စာရေးမှဖြစ်မယ်' ဟူသော အတွေးဝင်လာသည်။ ဤသို့
ဖြင့် စာရေးခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ဘဝတွင် ခွဲမရသည့်
အစိတ်အပိုင်းတစ်ပိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ရပါ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်၏ဘဝသည် ဝိရောဓိတရား
များဖြင့် ပြည့်နေသောဘဝ ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်၏စာရေး
ဆရာဘဝသည်လည်း ယင်းဝိရောဓိများနှင့် အဘယ်မှာ
လျှင် ကင်းဝေး၍ တည်နိုင်ပါမည်နည်း။ ချစ်ခြင်းနှင့်
မုန်းခြင်း၊ အတွေးနှင့် လက်တွေ့၊ ဆင်ခြင်မှုနှင့် ခံစားမှု
စသော ဝိရောဓိတရားများသည် ကျွန်ုပ်၏ဘဝတစ်ခုလုံး
နှင့် ကျွန်ုပ်၏အလုပ်များအပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံစိုးမိုးလျက်
ရှိကြလေရာ ကျွန်ုပ်၏ဘဝနှင့် ကျွန်ုပ်၏အလုပ်များသည်
ဒုက္ခကြီးသော ရုန်းကန်မှုများ ဖြစ်နေသည်ဟုဆိုလျှင်
မှားနိုင်မည် မထင်ပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်၏ဝတ္ထုတိုင်းတွင် အလင်း
 ရောင်ကို တမ်းတရှာဖွေနေသည့် ကျွန်ုပ်၏အသံများ ပါ
 နေတတ်ပါသည်။ မရှောင်လွှဲသာ၍ ကလောင်ကို
 ကောက်ယူပြီး စာရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏နှလုံး
 သားထဲ၌ ရှိနေသမျှ အရာအားလုံးသည် ပါသွားတတ်ပါ
 သည်။ ဤသည်မှာ သဘာဝတရားတစ်ခု ဖြစ်ပေရာ
 မလွတ်မလပ်နိုင်လွန်းလှသော ဘဝတစ်ခုထဲ၌ စာရေး
 ဆရာလုပ်ရသည်မှာ စိတ်သက်သာစရာ မရှိပါ။”

အထက်ပါ သဘောထားများသည် အသက်ရှစ်
 ဆယ်ကျော်ခါမှ ပါကျင်ရေးသားခဲ့သည့် မှတ်တမ်းတစ်ခု
 တွင် ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ရာ၏။ ကျန်တရုတ်စာပေ
 ပညာရှင်အများစုကလည်း ပါကျင်၏ ထိုအဆိုနှင့် ထို
 သဘောထားအမြင်ကို နှစ်သက်စွာ လက်ခံခဲ့ကြလေ
 သည်။

* * *

ပါကျင်သည် သူ့ဝတ္ထုများအပေါ်၌ ‘အားလုံး
 ကောင်းပါသည် ခင်ဗျား’ ဟူသောအမြင်မျိုး မရှိပေ။
 အနောက်တိုင်းအမြင်ရှိသော အရှေ့တိုင်းသား တရုတ်
 စာရေးဆရာပီပီ မိမိကိုယ်မိမိ ဝေဖန်သုံးသပ်ခြင်းကို အခိုင်
 အမာလက်ခံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဝတ္ထုများနှင့်ပတ်သက်၍
 သူ၏ထင်ရှားကျော်ကြားသော မိသားစု ဝေဖန်သုံးသပ်
 ချက်စာတမ်းတွင် ဤသို့ ဆိုခဲ့လေသည်။

“ကျွန်ုပ်၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာများဟု သတ်
 မှတ်ထားသည့် ဝတ္ထုများသည်ပင်လျှင် အရည်အသွေး
 ညံ့သော ဆရာဝန်တစ်ဦးထံမှ ရလာသည့် ဆေးအညွှန်း
 စာများနှင့် တူနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အလွန်အို
 မင်းရင့်ရော်နေပြီဖြစ်သည့် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အနိဋ္ဌာရုံ

များကိုကား မြင်ပါ၏။ သို့တစေလည်း ယင်းအနိဋ္ဌာရုံများ ပျောက်ပျက်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မည့် ကုသချက်များကိုမူ မပေးနိုင်ပါ။ ယင်းအားနည်းချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စာဖတ်သူများက ကျွန်ုပ်ထံသို့ အဖြေရှာပေးရန် စာရေး၍ တောင်းခံခဲ့ကြပါသည်။”

“လူအများက ကျွန်ုပ်၏စာအုပ်များကို ကြိုက်သည်ဟု ပြောသံများ မကြာခဏ ကြားခဲ့ရပါသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ရင်ဆိုင်နေကြရသည့် ပြဿနာအတွက် ရှေးခရီးဆက်ရန် စိတ်ကူးကြရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်၏စာအုပ်များထဲ၌ သူတို့လိုချင်သောအရာများ ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်၏စာအုပ်များကို ဘေးချထားပြီး သူတို့နည်း သူတို့ဟန်ဖြင့် ခရီးကို ဆက်ကြရပါသည်။”

“မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်၏ ‘မိသားစု’ ဝတ္ထုသည် လူမှုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး ခရီးလမ်း၏ အဟန့်အတားဖြစ်သော မြေရှင်ပဒေသရာဇ်ခေတ် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ဝိသေသလက္ခဏာများကို ကောင်းစွာ နားလည်သွားစေနိုင်မည့် ဝတ္ထုဟု ထင်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုထဲမှ အချို့သော ဖြစ်ရပ်များသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ ခံစားခဲ့ရသည်များ ဖြစ်ပါသည်။”

“ထိုဝတ္ထုကိုရေးစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်ကောင်များနှင့်အတူ ခံစားစရာရှိသည်များကို ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားခဲ့၏။ ရုန်းကန်စရာများကိုလည်း သူတို့နှင့် လက်တွဲ၍ ရုန်းကန်ခဲ့ရ၏။ သို့တစေလည်း ကျွန်ုပ်၏ မြေရှင်ပဒေသရာဇ် ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရေးသည် ပြည့်စုံခြင်းမရှိပါ။ အခြေခံပြဿနာများကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြသနိုင်ခြင်းကလည်း မရှိခဲ့ပါ။ မြေရှင်ကြီးများက လယ်သမားများအပေါ် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ခေါင်းပုံဖြတ်

နေမှုများကိုလည်း ပီပြင်ပေါ့လွင်အောင် မဖော်ပြနိုင်ခဲ့ပါ။”

အထက်ပါ အဆိုအမိန့်များသည် ပါကျင်၏ သူ့ကိုယ်သူ ဝေဖန်ရေးစာတမ်းတစ်စောင်၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသည်များ ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ပါကျင်သည် စာရေးဆရာပီသသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် အတွေးအမြင် လွတ်လပ်သည်။ ရဲဝံ့ပြတ်သားသည်။ သူတွေ့မြင်ထားသည့် အတိုင်း လူအများသိအောင် ရေးသားတင်ပြလိုသော စိတ်စေတနာလည်း အပြည့်အဝရှိ၏။ ယင်းအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ သူက -

“ကျွန်ုပ်သည် စာရေးဆရာဖြစ်ရန်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ဝတ္ထုများကို ရေးခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ အတိတ်က ကျွန်ုပ်အား ကလောင်ကိုင်ရန် ဖိအားပေးနေခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။”

“ယနေ့ခေတ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ဝတ္ထုများသည် စွမ်းအားနည်းကောင်း နည်းပါလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ဖြစ်နေရခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ဝတ္ထုများတွင် အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့နေ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါလျက်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏လက်ရာဟောင်းများကို ဘာကြောင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေနေရပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အဖြေပေးရမည်ဆိုပါက စာရေးသည့်အလုပ်အပေါ်၌ ခိုင်မာသောယုံကြည်ချက် ရှိနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။”

ဟု သူ့စာတမ်းတွင် အတိအလင်း ဖော်ပြထားသည်။

၁၉၆၆-၆၇ ခုနှစ်သည် ‘ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေးကာလ’ ဖြစ်၏။ ယင်းကာလတွင် ပါကျင်၏ဝတ္ထုများ၊ ဆောင်းပါးများနှင့် စာတိုစာစအားလုံးကို ‘အဆိပ်အ

တောက်သင့်စေသည့် ပေါင်းပင်များ' ဟု အမည်တပ်ခံခဲ့ရသည်။ ပါကျင်ကိုလည်း စာရေးခြင်းအလုပ်ကို မလုပ်ရဟု တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်း ခံရပါသည်။ ပါကျင်သည် 'လေးဦးဂိုဏ်း' ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး စာရေးချင်ပါလျက်နှင့် ရေးခွင့်မရခဲ့သဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ယနေ့ခေတ်တွင်မူ ပါကျင်၏ စာအုပ်များကို တရုတ်အစိုးရကိုယ်တိုင်က ပြန်လည်ထုတ်ဝေခွင့် ပြုခဲ့ကြသည်။ ပါကျင်၏ ထူးခြားထင်ရှားသော 'မိသားစု' ဝတ္ထု၊ 'ခိုနားရာ' ဝတ္ထု၊ 'ခါးသီးအေးစက်သောညများ' ဝတ္ထုနှင့် 'နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုက် နွေတစ်ရှိုက်' ဝတ္ထုများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဆိုပြီး 'တရုတ်အစိုးရ၏ နိုင်ငံခြားဘာသာပြန်ဆိုထုတ်ဝေရေးဌာန' မှ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိလျက် ရှိနေလေပြီ။

ယင်းဝတ္ထုများထဲတွင် 'Autumn In Spring' သို့မဟုတ် 'နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုက် နွေတစ်ရှိုက်' ဝတ္ထုသည် Novel ဟုခေါ်သော ဝတ္ထုရှည်ကြီး မဟုတ်ပါ။ Nov-elette နော်ဗယ်လက်တီဟုခေါ်သော ဝတ္ထုအမျိုးအစားဖြစ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထု၏ မူရင်းအမည်မှာ အလွန်လှသော အမည်ဖြစ်ရာ မြန်မာပြန်အမည်ပေးရာ၌ ထိုအမည်လောက်လှပသည့် အမည်ကို ရှာမတွေ့ပါ။ ယခုပေးထားသည့် 'နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုက် နွေတစ်ရှိုက်' ဟူသော အမည်သည်ပင်လျှင် ကျွန်တော်ပေးသော အမည်မဟုတ်ပါ။ အမည်ပေးရခက်နေသည့်အခါတိုင်း စိတ်ကူးရတတ်သော ကျွန်တော့်ဇနီးပေးခဲ့သည့် အမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤအမည်အတွက် ကျွန်တော့်ဇနီးအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

တကယ်တော့ 'နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုက် နွေတစ်ရှိုက်'

သည် မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်အောက်မှ မိရိုးဖလာဓလေ့ ထုံးစံတစ်ခုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာရသည့် ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းပြဿနာသည် ကြီးမားသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း ‘ပါကျင့်ဘဝ ပါကျင့်အမြင်’ တွင် လူမှုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးလမ်းကြောင်း၏ အဟန့်အတားကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့သော အဟန့်အတားကြီးများကို ဖယ်ရှားပစ်ချင်သော ပါကျင့်၏ ဆန္ဒနှင့် စေတနာသည် ကြီးမားမွန်မြတ်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

* * *

နိဂုံးအနေဖြင့် ပါကျင့်၏ ပြဿနာတစ်ခုကို တင်ပြလိုပါသည်။ ပါကျင့်သည် စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ စာရေးဆရာဆိုသည်မှာ စာရေးချင်သူဖြစ်၏။ ထိုလူမျိုးအား စာမရေးရဟု ပိတ်ပင်လိုက်ခြင်းသည် လူမဆန်သော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်ချေသည်။ ယင်းပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ ပါကျင့်က သူ့ခံစားချက်ကို ဤသို့ ရင်ဖွင့်ခဲ့လေသည်။

“ကျွန်ုပ်စာရေးလာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်ုပ်သည် စာရေးရင်း ‘ရှာဖွေခြင်း’ ကိုသာ ပြုခဲ့၏။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အသက်သည် ရှစ်ဆယ်ကျော်၍ ခုနစ်နှစ်တွင်း သို့ပင် ဝင်ခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် လူအများအတွက် စာရေးရင်း ရှာဖွေနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။”

“ကျွန်ုပ်အား စာမရေးရဟု တားဆီးပိတ်ပင်ခဲ့၏။ ဆယ်နှစ်နီးပါးမျှ ကျွန်ုပ်စာမရေးဘဲ နေခဲ့ရပါသည်။ အခုတော့လည်း သက်ဆိုင်ရာတို့က ကျွန်ုပ်၏လက်တွင်းသို့ ကျွန်ုပ်၏ကလောင်ကို ပြန်လည်ပေးအပ်ခဲ့ကြသည်။”

ကျွန်ုပ်၏အပေါ်၌ ပြုမှားမိခဲ့သော လူတစ်စု၏ ကိုယ်ချင်း
စာတရား ကင်းမဲ့မှုအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းကိုပါ ဖော်
ပြခဲ့ကြသည်။”

“ကျွန်ုပ် စာရေးချင်သည်။ မသေမီကာလအထိ
စာကိုဆက်ရေးမည်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ချစ်ခြင်းနှင့်
ကျွန်ုပ်၏မုန်းခြင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်ထံ၌ ကွယ်ပျောက်
သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ ...။”

ပါကျင့်ဘဝနှင့် ပါကျင့်အမြင်သည် ထူးခြားသည်
ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ယင်းထူးခြားမှုများကြောင့်
လည်း သူ့ဝတ္ထုများသည် ထူးခြားခြင်းဖြစ်သည်ဟု
ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

မောင်ထွန်းသူ
၉၊ အောက်တိုဘာ ၂၀၀၀

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁)

“နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင် နွေတစ်ရွက်” သည် တရုတ် အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ အလွန်ခေတ်မမီတော့ သည့် ရှေးရိုးဓလေ့ထုံးစံတစ်ခု၏ ဒဏ်ကို ခံနေကြရသည့် လူငယ်တို့၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာအဖြစ်ကို သနား စရာဖြစ်အောင် ရေးဖွဲ့ထားသည့်ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ သာမန် အားဖြင့်ကြည့်လျှင် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည့် ရိုးရိုးစင်းစင်း ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့သူ စာရေးဆရာ၏ ရည်မှန်းချက် နှင့် စိတ်စေတနာသည် ကြီးမားလှပါသည်။ ယင်း အချက်သည် “နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင် နွေတစ်ရွက်” ၏ ထူးခြားသော လက္ခဏာတစ်ရပ်ဟုဆိုလျှင် ရနိုင်အံ့ ထင်ပါသည်။

(၂)

“နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုက် နွေတစ်ရှိုက်” ရေးသူမှာ တရုတ်စာရေးဆရာ “ပါကျင်” (Ba Jin) ဖြစ်သည်။ ၁၉၀၄-ခုနှစ်တွင် တရုတ်နိုင်ငံ၊ စီချောင် (Sichuan) နယ်၊ ချင်ဒူး (Chengdu) မြို့၌ ဖွားမြင်သည်။ သူ့ဖခင်မှာ ကောင်တီခရိုင် နယ်မြေတရားသူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ငယ်စဉ်က ကျူရှင်ဆရာတစ်ယောက်ဖြင့် အိမ်မှာပင် စာသင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ၁၉၂၀-ပြည့်နှစ်တွင် ပြည်နယ်နိုင်ငံ ခြားဘာသာသင်သိပ္ပံကျောင်းသို့ တက်၍ အင်္ဂလိပ်စာကို သင်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၂၆-ခုနှစ်တွင် သူသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့သို့ သွား၍ ပြင်သစ်ဘာသာ သင်ယူသည်။ ထို အချိန်မှစ၍ သူသည် ဝတ္ထုများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ သူ၏ “မြူ” (Fog)၊ “မိုး” (Rain) နှင့် “မိုးကြိုး” (Lightning) စသော ဝတ္ထုများ၊ “မိသားစု” (The Family) ၊ “ရေစီး” (Current) နှင့် “နွေဦး” (Spring) စသော ဝတ္ထုများ၊ “စူးရှအေးမြသောညများ” (BITTER COLD NIGHTS) ၊ “ကွန်းခိုရာ” (Garden of Repose) ၊ “နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုက် နွေတစ်ရှိုက်” စသော ဝတ္ထုများသည် ထူးခြားထင်ရှားသော ဝတ္ထုများဖြစ်သည်။

သူ စာရေးဆရာဖြစ်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပါကျင်က ...

“ကျွန်တော် ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကို ရေးသားခဲ့သည် မှာ ၁၉၂၇-ခုနှစ်တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် သည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့ရှိ လက်တင်ရပ်ကွက်တွင်း၌ အခန်းကလေး တစ်ခန်းငှား၍ နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ

မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ နောက်နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်အတွင်း ဝတ္ထု
တွေ အများအပြား ရေးခဲ့သော်လည်း စိတ်ကတော့ ဤ
အနုပညာအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်မှဖြစ်တော့မည်ဟု လည်း
ကောင်း၊ စာရေးဆရာအလုပ်ကို အဆုံးသတ်တော့မှ ဖြစ်
မည်ဟု လည်းကောင်း မကြာခဏ တွေးမိခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်း
ကြောင့် နာကြည်းစိတ်၊ ဒေါသစိတ်များ ဝင်လာသည့်
အခါ ထိုစိတ်များကို ထားစရာနေရာ ရှာမတွေ့ပါ။ ခံပြင်း
လွန်းလှသောစိတ်ကြောင့် ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည်
ပေါက်ကွဲလုမတတ် ဖြစ်နေရပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်
တော့်ရင်ထဲတွင် “ငါစာရေးမှဖြစ်မယ်” ဟူသောခံစားမှု
သည် ဝင်လာပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ မလွဲမရှောင်သာ
တော့ဘဲ ကလောင်တံကိုကောက်၍ စာရေးမိပြန်သည်”
စသည်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။

ပါကျင်သည် ဘာသာပြန်စာရေးဆရာတစ်ယောက်
လည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ရုရှားစာရေးဆရာကြီး
“တူဂရေညက်စ်” (Turgenev) ၏ “အဖေများနှင့်သား
များ” (Fathers and Sons) ဝတ္ထုကြီးနှင့် မစ်ခ်ဟေး
ရှိုလိုခေါ့စ် (Mikhail Sholokhov) ၏ “တောရိုင်းမြေ”
(Virgin Soil) ဝတ္ထုကြီးများကို ဘာသာပြန်ထားသည့်
ဝတ္ထုကြီးများသည်လည်း တရုတ်စာပေနယ်ပယ်တွင်
အထူးထင်ရှားသည့် လက်ရာများပင် ဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်မျှ စာအဆက်မပြတ် ရေး
သားခဲ့သော ပါကျင်သည် ယခုအခါ အသက်ရှစ်ဆယ့်
ခုနှစ်နှစ်နီးပါးမျှ ရှိနေပြီ။ အသက်အရွယ်ကြီးပြီဖြစ်၍
စာမရေးနိုင်တော့ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း စာရေးချင်
သည့်ဆန္ဒကား ပြင်းပြဆဲဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

(၃)

ဤဝတ္ထုသည် အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် အထက်တွင် ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ ဤဝတ္ထုသည် “နော်ဗယ်လ်” (Novel) ဟုခေါ်သော ဝတ္ထုရှည်ကြီးမျိုး မဟုတ်ပါ။ “နော်ဗယ်လတ်” (Novelette) ဟု ခေါ်သော ဝတ္ထုလတ်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်ပြောလိုသည့် အချက်တစ်ချက်မှာ ဤဝတ္ထု၏ မြန်မာပြန်နာမည် ဖြစ်သည်။ မူရင်းစာရေးဆရာက ပေးထားသည့်အမည်မှာ အလွန်လှသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ သူ့ကိုမိအောင် ပေးနိုင်ဖို့မှာ မလွယ်ပါ။ ကျွန်တော် အမျိုးမျိုးကြိုးစားကြည့်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် “နှင်းကြွင်းတစ်ပြိုင် နွေတစ်ရှိုက်” ဟူသော အမည်ကိုသာ ရပါသည်။ ယင်းအမည်သည် မူရင်းစာရေးဆရာ၏ အမည်လောက် မလှပသည့်တိုင်အောင် မူရင်းအမည်၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် နီးစပ်မှုတော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါ၏။

မောင်ထွန်းသူ

စာရေးသူ၏ အမှာ

နွေဦးသစ်ပြန်ပြီ။

ညိုရောင်သန်းနေသည့် လယ်ကွင်းများသည် စိမ်းစို
လန်းဆန်းလာသည်။ ခြောက်သယောင်းနေသည့် သစ်
ကိုင်းများပေါ်တွင် မြရောင်သန်းနေသည့် ရွက်သစ်ရွက်နု
ကလေးများ လွှမ်းခြုံလာသည်။ ပူနွေးသောနေသည် လူ
တိုင်းအား အပြုံးဖြင့်နှုတ်ဆက်နေသည်။ ပျော်ရွှင်မြူးထူး
စွာ ပျံသန်းနေကြသော ငှက်များသည် တေးသီလျက်ရှိ
ကြ၏။ ပန်းမျိုးစုံ ဖူးပွင့်လာကြသည်။ အနီရောင်၊ အဖြူ
ရောင်နှင့် ပန်းရောင် အရောင်မျိုးစုံဖြစ်သည်။ ကြယ်များ
သည် တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ အနီ၊
အဝါနှင့် အဖြူရောင်များ ဖြစ်သည်။ ကြည်လင်ပြာလဲ့
သော မိုးကောင်းကင်အောက်ဝယ် လေသည် လွတ်လပ်
စွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ အိပ်မက်လှလှလေးတစ်ခု
နှင့်တူသည့် ချစ်မြတ်နိုးစရာ ရှုခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။

လူတိုင်းတွင် “နွေဦး” နှင့်တူသော အချိန်ကာလ
သည် ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး နွေဦးသစ်ချိန်
တွင် ပျော်ရွှင်မြူးထူးခဲ့ကြသည်။ ပြုံးရွှင်ရယ်မောခဲ့ကြ
သည်။ ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ကြသည်။ နွေဦး၏ သာယာမှု၊
ချမ်းမြေ့မှုတွင် ယစ်မူးခဲ့ကြသည်။

သို့သော်လည်း နွေဦးသစ်ချိန်တွင် ဆောင်းသည်
ငိုကြွေးလျက်ရှိပါသည်။

ထိုနှစ် နွေဦးသစ်ချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် တောင်
ပိုင်းဒေသမှ မြတ်နိုးတွယ်တာစရာကောင်းသည့် မြို့က
လေးတစ်မြို့အား အပြီးအပိုင် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာလာ
ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် မထွက်ခွာမီ ဆောင်းနှောင်းမိုးရွာသည်။
နွေဦးပေါက် လေပြည်လေညင်း၏ တိုက်ခတ်နှင့်ထုတ်
ခြင်းကို ခံရရုံမျှသာ ရွာခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မိုးရွာပြီးနောက် ရာသီဥတု သာယာကြည်လင်နေ
သည့် နေ့တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရွှံ့ဗွက်ထူထပ်သော
လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။ ကျောက်တုံး
များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော တံတားတစ်ခုကို
ကျော်ဖြတ်၍ဆင်းကာ လယ်ကွက်တချို့ကို ကျော်ဖြတ်
ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်လုံးဝမတွေ့ဖူးခဲ့သည့် တောင်ပိုင်း
သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံ အလည်သွားကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးမှာ စိတ်နောက်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်
ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အတော်အသင့် ကျယ်ဝန်းသော
ဝင်းခြံကြီးတစ်ခု၏ အပေါက်တွင် ရပ်နေကြသည်။
သူငယ်မလေးတစ်ယောက်က တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။
သူ့စကားကို ကျွန်တော်နားမလည်ပါ။ ဝင်းတံခါးကြီးမှာ

အနက်ရောင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုထဲ၌ ဖော်ပြထားသည့် တံခါးနှင့် များစွာခြားနားပါသည်။ ဤတံခါးသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိသားစုတစ်စု၏ အိမ်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေပါသည်။

အလင်းရောင်အားနည်းလှသည့် အခန်းကလေး တစ်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုသူနှင့် တွေ့ကြရသည်။ အခန်းထဲရှိ အိပ်ရာကြီးတစ်ခု၊ ဖျာကြီးတစ်ချပ်နှင့် ပါးလွှာလွှာအိပ်ရာ၊ အိပ်ရာခင်းနှင့် စောင်များကို မြင်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားသည့်အခါ မိန်းကလေးသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ထထိုင်သည်။ မိန်းကလေး၏ အသက်မှာ ဘဝ၏နွေဦးပေါက်ရာသီနှင့် တူလှသည့် အသက်အရွယ်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် သတိထားမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရှိ ခုံတန်းလျားတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် လာလည်ကြသည်ကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တစ်ဦးက ရှင်းပြသည်။ သူက ဘာမှပြန်မပြော၊ ပြုံးရုံသာ ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးတွင် ငိုချလိုက်တော့မည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်နေသည်။ သူ့အရိပ်အခြည်ကို တစ်ခဏမျှ အကဲခတ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေများက ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့သမျှ ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်ရပါသည်။ နာရီဝက်ခန့်နေခဲ့သည့် အချိန်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ပြောခဲ့သည့် စကားများမှာ ဆယ်ခွန်းထက် ပိုမည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာထက်မှ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးကာလနှင့် တူလှသည့် အပြုံးရိပ်များကို ကျွန်တော် သတိထားခဲ့မိပါသည်။

မိန်းကလေးထံမှ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်

ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည် နာကျင်မှုဝေဒနာကို ပြင်းစွာ ခံစားခဲ့ရပါ၏။ သူ့အား ကူညီဖို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိသည့် အဖြစ်ကို သတိရလိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော့်မျက်လုံး အစုံတွင် မျက်ရည်များပင် စို့ခဲ့ရပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ဘဝန္တေဦးပေါက် အချိန် ရာသီမျိုးနှင့် တူလှသည့် အသက်အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် စိတ်နောက်ရခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် နားလည်လိုက်ပါသည်။

လွန်လေခဲ့ပြီးသော နှစ်များအတွင်းက ကျွန်တော်၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုအားလုံးကို သတိရမိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ သွေးနှင့် မျက်ရည်ကို အရင်းပြု၍ ရေးသား ခဲ့သည့်စာအုပ်များ လူတိုင်း နွေဦးပေါက်အချိန်ကနှင့် တူသော ဘဝ၏ ချမ်းမြေ့မှုကို အပြည့်အဝ ရယူနိုင်ကြစေ ရန်၊ လူတိုင်း သာယာပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည့် ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်ကြစေရန်၊ လူတိုင်း ကိုယ့်ကံကြမ္မာ ကိုယ် လွတ်လပ်စွာ ဖန်တီးနိုင်ကြစေရန် အစရှိသော ရည်မှန်းချက်များနှင့် ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်များဖြစ် သည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သူတို့၏တောင့်တမှုများကို ရှင်သန်တက်ကြွနေအောင် အားပေးသမှု ပြုခဲ့သည်။ သူတို့အနေဖြင့် သူ၏ဘဝတွင် မည်သည့်အချက်အပေါ် အဓိကထားသင့်သည်ကို အကြောင်းရှာပြခဲ့သည်။ သို့ သော်လည်း ကျွန်တော်၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုအားလုံး သည် တစ်ခုသောစွမ်းအားကြောင့် အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ရပါ သည်။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏စိတ်သည် ရှင်သန်တက်ကြွ လာသည့်အခါ ပို၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤမိန်းကလေး ရူးသွားရခြင်း ဖြစ်၏။ အဓိကတရားခံမှာ အကျိုးအကြောင်း မဆီလျော်

သည့် လူမှုဆက်ဆံရေးစနစ် ဖြစ်သည်။ မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာလူကို လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်လက်ထပ်ပိုင်ခွင့် မရှိခြင်း၊ အချုပ်အချယ်များလွန်းသည့် ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံများနှင့် မိဘတို့၏ သက်ဦးဆံပိုင်ဝါဒတို့သည် မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားသည့် လူငယ်များ၏ အသက်ပေါင်းများစွာ ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဘဝ နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မျှ ကာလအတွင်း ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်ဆိုးပေါင်း အမြောက်အမြားကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရပြီ။ လူငယ်မျိုးဆက် တစ်ဆက်လုံး၏ မျက်နှာများတွင် ငိုရိပ်ငိုဟန်ပေါက်နေသည့် ဆောင်းနှောင်းကာလနှင့် တူသော အပြုံးရိပ်များကို မြင်ခဲ့ရပြီ။ ကျွန်တော့်နားများသည် ပြင်းစွာသော နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့် အော်သံတစ်သံကို ကြားနေရသည်။

“ဒီစနစ်ကြီး အဆုံးသတ်သင့်ပြီ”

ဤဝတ္ထုသည် အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ လူငယ်မျိုးဆက်တစ်ခုလုံး၏ ငိုကြွေးသံလည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကျွန်တော်၏ကလောင်ကို လက်နက်တစ်ခုသဖွယ် စွဲကိုင်ကာ သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေသော ဤလူ့အဖွဲ့အစည်းအား “အပြစ်ရှိသည်” ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွဲချက်တင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပါကျင်
မေ၊ ၁၉၃၂

(၁)

ကျွန်တော်၏ညီမအငယ်က အိမ်မှနေ၍ ကျွန်တော့်ထံ ကြေးနန်းရိုက်ကာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုသေပြီဟု အကြောင်းကြားသည်။ သူ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် စဉ်းစား၍မရပါ။ ကျွန်တော်သိထားရသလောက် ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အစ်ကိုသည် အလွန်ကျန်းမာသည်။ ပြီးတော့ မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရန် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“အိပ်မက်တစ်ခုလေလား။ ဘာကြောင့်များ အခုလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် သေရတာပါလိမ့်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ စေ့စပ်ပွဲမလုပ်ခင်ကလေးအချိန်မှာမှ ကပ်ပြီး သေရသတဲ့လား။”

ကျွန်တော် တောင်စဉ်ရေမရတွေးကာ အံ့သြနေမိသည်။
သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဤမျှသာ တွေးမိသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ထူးထူးခြားခြား မတွေးမိပါ။

ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဤကိစ္စကို သတိရနေနိုင်စရာအကြောင်း လည်း ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ညီမထံမှ စကားဝှက် စကားလုံးပေါင်း

သုံးဆယ့်လေးလုံးပါသော ကြေးနန်းတစ်စောင် ထပ်ရောက်လာသည်။ အဖြစ် အပျက်ကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုသည် သူ့လည်ပင်းကို ဓားနှင့်လှီး၍ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ကြေးနန်းထဲမှ စကားဝှက် စာလုံးများကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပေးနေသော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဇူး၏လက်များသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟု သူကမေးသည်။

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ကျွန်တော့်လက်ကိုသာ တအားဆုပ်ကား ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။

“အိပ်မက်မဟုတ်ပါလား”

ဇူးက ကျွန်တော့်အား သနားကြင်နာသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူ့အဖို့တော့ ကျွန်တော်သည် ဤကမ္ဘာလောကကြီးအတွင်း ကံအဆိုးဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အခုလိုမျက်နှာထားမျိုးနဲ့ ဘာကြောင့် ကြည့်နေရတာလဲ”

ကျွန်တော် ဤမေးခွန်းကို မမေးလိုက်ခင်မှာပင် ဇူးသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆိုဖာပေါ်၌ထိုင်ကာ နံရံပေါ်မှ ဂျားနက်ဂေးနော၏ ပုံတူပန်းချီကားကို ကြည့်နေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား ကြည့်၍ပြုံးနေသည်။ ဤမိန်းမမိုက်ကလေး မပြုံးသည်မှာ ကြာပြီ။ ယနေ့ကျမှ ရုတ်တရက် ဘာကြောင့် ပြုံးရသနည်း။ ကျွန်တော်၏ ကံဆိုးမှုကိုပင် ပြက်ရယ်ပြုလေသလား။ သူသည် ရွှေရောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင် မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ စိုပြည်လန်းဆန်းသည့် အသားအရေနှင့် အပြာနုရောင် ဘလောက်စ် အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ဤအရာအားလုံးသည် ကျွန်တော်နှင့် ဘယ်လို ပတ်သက်ပါသနည်း။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာများ အသုံးကျပါသနည်း။ အခုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အစ်ကို သေပြီ။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် ဂျားနက်ဂေးနော၏ ပုံမှတစ်ဆင့် ထုံးဖြူ သုတ်ထားသော နံရံဆီသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ နံရံတစ်ခုလုံး အစွန်းအထင်း အစက်အပြောက်ဟူ၍ လုံးဝမရှိ၊ ဖြူဖွေးနေသည်။ သို့သော်လည်း

ထိုနံရံထက်တွင် ပိန်ချုံးနေသော မျက်နှာမည်းမည်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

သူ့မျက်နှာတွင် ထူးခြားသည့် အရိပ်လက္ခဏာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါ။ ထိုမျက်နှာသည် သူ့မျက်နှာ၊ ကိုယ့်မျက်နှာ၊ လူတကာ၏ မျက်နှာ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုမျက်နှာသည် ကျွန်တော့်အစ်ကို၏ မျက်နှာ ဖြစ်နေပါသည်။

မှန်ပါ၏။ သူ့မျက်နှာမှ သူ့မျက်နှာအစစ်။ သာမန် သူလိုငါလို လူငယ်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။

“ငါသေပြီကွာ” ဟု သူက ပြောသည်။

“ငါ့လည်ပင်းကို ငါကိုယ်တိုင် ဓားနဲ့လှီးပြီး သေခဲ့တာ”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“အစ်ကို အခုပဲ ကျွန်တော်နဲ့ လာစကားပြောနေတာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ် ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“တကယ်ပါကွာ။ ငါသေခဲ့ရတာ ဓားပဲ။ သိပ်ပြီးပြင်းထန်တဲ့ ဝေဒနာ ကို ငါခံစားခဲ့ရတယ်။ ငါဘယ်လောက်အထိ ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ မှ မသိကြဘူး။ ဘယ်သူကမှလည်း ငါ့ကို သတိရကြ၊ လွမ်းကြမှာ မဟုတ် ပါဘူး။ ငါ့ဘဝ အဆုံးသတ်ခဲ့ရတာကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ” ဟု သူက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး များသည် ပါးပြင်ထက်သို့ လိမ့်ဆင်းလာကြသည်။

“လူသေတစ်ယောက်က အခုချိန်ထိ စကားပြောနိုင်သေးတယ်၊ ငိုနိုင် သေးတယ်ဆိုရင် သေခြင်းတရားဟာ ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူး။ ပြီးတော့ လည်း လူတိုင်းဟာ တစ်နေ့ကျ သေရမှာချည်းပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က တီးတိုးလေသံဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောနေမိသည်။

“အမှန်တော့ ငါမသေချင်ပါဘူးကွာ” ဟု သူကပြောသည်။ သူသည် နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပြာနှမ်းနှမ်း။ သူ့ပါးစပ် သည် မျဉ်းဖြောင့်ကြီးတစ်ကြောင်းလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားနေသော မျက်နှာကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

နံရံတစ်ခုလုံး ပြန်၍ ဖြူဖွေးသွားသည်။ ကျွန်တော့်အစ်ကို၏ မျက်နှာ သည် နံရံပေါ်၌ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်က မျက်လုံးကြီးတွေဖွင့်ပြီး အိပ်မက် မက်နေတာပဲ”
ဟုလည်း ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

စကားဝှက်စာလုံး သုံးဆယ့်လေးလုံးမျှပါရှိသော ကြေးနန်းစာကတော့
အခုအချိန်ထိ စားပွဲပေါ်တွင် တင်လျက် ...။

(၂)

အကယ်၍သာ ကျွန်တော်က ဤသတင်းကို ရွမ်အား ပြောပြခဲ့ပါမူ ကျွန်တော့်အား ဘယ်လိုများ နှစ်သိမ့်လိမ့်မည်နည်း။ မိန်းကလေးများသည် နူးညံ့သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ငိုကြွေးလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်။ စိတ်နှလုံးထိခိုက် ကြေကွဲခြင်းလည်း ဖြစ်ဖို့ရှိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုမပြောဘဲနေတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။ ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွမ်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဇူးက ပြောပြ လိုက်သဖြင့် ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို သူသိနေပြီ။

“မောင့်အနေနဲ့ နောက်တစ်ခါ ရွမ်ကိုစိတ်ဆိုးအောင်လုပ်ရင် ရွမ်လည်း မောင့်အစ်ကိုလုပ်သလို လုပ်လိုက်မှာပဲ” ဟု သူက ကျွန်တော့်အား ပြော သည်။ ပါးစပ်ကိုလည်း တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားသည်။ စောစောက ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသည့် အစ်ကို့ရုပ်ပုံလွှာကို ပြန်၍ မြင်ယောင်မိသည်။ အစ်ကိုသည် သူ့ပါးစပ်ကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားသည်မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်တော် လန့် သွားမိပါသည်။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ရွမ်ရယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က ရွမ်၏ပါးစပ်ကိုပိတ်ရင်း လက်လှမ်း လိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း ရွမ်က ကျွန်တော့်လက်ကိုဆီး၍ တွန်းဖယ်ပစ် လိုက်သည်။

“ရွမ်တို့ လမ်းလျှောက်ကြရအောင်လား” ဟု ရွမ်က ပြောသည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ ကြေးနန်းစာရွက်ကို ကောက်ယူပြီး သူ့ကိုယ်သူ ယပ်ခတ်နေသည်။

“ရှောင်တောင်ခြေက ပန်းဥယျာဉ်ကိုပဲ သွားကြရအောင်နော်” ဟု ကျွန်တော်က အဆိုပြုသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ရွမ် အဲဒီကို မသွားချင်ဘူး။ အဲဒီက မလေးလူမျိုးအစောင့် ကို ရွမ်မုန်းတယ်”

ရွမ်က စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လွှဲလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ကြေးနန်းစာရွက်ကို မြေပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ကြေးနန်းစာရွက်ကို ကောက်ယူပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့် လိုက်သည်။

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ရွမ်ရယ်၊ စံပယ်နဲ့သင်းနေတဲ့ ပန်းဥယျာဉ်ထဲကို သွားရတာ ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း မောင့်သဘော” ဟု သူက အပြုံးဖြင့် သဘောတူသည်။

“မောင်ပြောတဲ့အတိုင်း သွားချင်တဲ့နေရာကိုပဲ သွားပေါ့”

ကျွန်တော်က ခြံဝင်းတံခါးကိုပိတ်ကာ ရှေ့မှလျှောက်သွားနေသည့် ရွမ်၏နောက်သို့ လိုက်သည်။ အိမ်နားနီးချင်းတစ်ယောက်၏ ခွေးသည် ပြေးထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်အား ဟောင်သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် အဟောင်ရပ်ကာ အမြီးတနှုတ်နှုတ်လုပ်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ယှဉ်တွဲလျှောက်သွားကြသည်။ သို့သော် လည်း ရွမ်က လူချင်း အပူးအကပ်မခံ၊ ကျွန်တော်နှင့် လက်တစ်လှမ်းစာမျှ ခွာ၍လျှောက်သည်။ သူ့စိတ်အခြေအနေကို ကျွန်တော် မမှန်းဆနိုင်။ သူ ဘာများ စဉ်းစားနေပါလိမ့်။

မိုးကောင်းကင်၊ သစ်ပင်များ၊ အိမ်များနှင့် လမ်းမသည် နေရောင်တွင်

ဝင်းလက်နေကြသည်။ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လမ်းမကြီးပေါ်၌ လျှောက်သွားနေသော ရွမ်၏ သွယ်လျလျ ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင်ကုန်းဆီ သို့ တက်သွားလျက်ရှိသည်။ တိုနဲ့နဲ့စကတ်အောက်မှ အနက်ရောင် ပိုးခြေ အိတ်များစွပ်ထားသည့် ခြေထောက်များသည် သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ လှုပ်ရှား လျက် ရှိကြပါသည်။

သုသာန်နားရောက်သည့်အခါ ရွမ်သည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ ဝင်းထရံကိုမှီကာ လက်ဝါးကပ်တိုင်များနှင့် ထိုတိုင်များအောက်မှ မြေပုံများကို ငြိမ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသည်။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်က သုသာန်အတွင်းမှာ မြေပုံများအပေါ် စိတ်ဝင်စားနေသည်မှာ ထူးဆန်းလှချေသည်။

“လာကွာ သွားကြပါစို့” ဟု ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်တော့သည့် လေသံဖြင့် ခေါ်သည်။

“ဒီနေရာမှာ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ကြည့်စရာ ဘာများရှိလို့လဲ” ရွမ်ကတော့ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ၊ ရုတ်တရက် သာယာချိုအေးသော အသံဖြင့် စကားတစ်ခွန်း ရေရွတ်သည်။

“ဒီနေရာမှာ လဲလျောင်းနေရတာ ဘယ်လောက်အေးချမ်းသလဲ”

“ဘာ ဘယ်နယ် မင်းက အားကျနေ”

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ အမှတ်တမဲ့နှင့် လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတော့မည့်စကား ကို ပြန်၍ ချုပ်တည်းလိုက်ရသည်။ အကယ်၍ အချိန်မီ မချုပ်တည်းနိုင်ခဲ့ပါမူ အတိတ်နိမိတ်မကောင်းသည့် စကားများ ထွက်လာတော့မည်မှာ သေချာ လျက်ရှိ၏။

“ရွမ်ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့” ဟု သူက အပြစ်တင်လိုဟန်ဖြင့် ဟန် သည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းဆွဲထားကာ သူ၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလှ သော လက်ဖဝါးဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားသည်။

ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေမိသည်။ စကား တော့ မပြောပါ။ သူ ဘာတွေ တွေးနေပါလိမ့်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတိအကျ ခန့်မှန်းနိုင်ပါမည်နည်း။

အနီးရှိ အုတ်ဂူကလေးနှစ်ခုပေါ်တွင် ပန်းခွေနှစ်ခွေ။ တစ်ခွေမှပန်းများ

သည် ညှိုးနေကြပြီ။ ကျန်တစ်ခွေမှ ပန်းများကတော့ အခုအချိန်ထိ လန်းဆန်းနေဆဲ။

“အဲဒီပန်းခွေက မောင့်ဟာ” ဟု ရွမ်က လန်းဆန်းနေဆဲ ပန်းခွေကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။ “ဟိုဘက်ကအခွေက ရွမ်အတွက်” သူက ညှိုးလျော်နေသော ပန်းခွေကို ထိုးပြသည်။

“မောင်တော့ဖြင့် မင့်အပေါ် ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိတော့ဘူး” သူ့စိတ်ကို မကောင်းသော အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်ဖိစီးနေပြီဟူသော အထင်ဖြင့် ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

“မောင်နားမလည်ဘူး၊ ဟုတ်လား” သူက ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍ ကြည့်သည်။ သူ့အပြုံးသည် မချိပြုံး။ ဤအပြုံးမျိုးကို ယခင်က တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။ မလိုလားအပ်သော အပြုံးဟု ထင်ပါသည်။ ဖျားခြင်း နာခြင်း မရှိပါဘဲလျက်နှင့် နာမကျန်းဖြစ်နေသူတစ်ဦး၏ အပြုံးနှင့် တူလှပါသည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာသည်။

“ရွမ်ကို မောင် နောက်ပြောင်နေတာလား။ မောင့်လို ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်က နားမလည်ဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မောင် နားလည်နေသားနဲ့။ ရွမ်ရဲ့ အနာဂတ်ဘဝမှာ သာယာဖို့ မရှိဘူး။ အဲဟိုပန်းခွေက ပန်းတွေနဲ့ တူတယ်”

သူက စောစောကပြခဲ့သည့် ပန်းခွေကို ထပ်မံ၍ လက်ညှိုးထိုးပြပြန်သည်။

“မောင်ကတော့ မောင့်ရဲ့အနာဂတ်က သာယာမှာဆိုတော့ ဟိုဘက်က ပန်းခွေနဲ့တူတယ်။ ဒီပန်းခွေနှစ်ခုဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ကပ်နေပေမဲ့ ဘဝချင်း ကျတော့ မတူဘူး။ မောင်နဲ့ရွမ်တို့လိုပဲ”

ကျွန်တော့်အနာဂတ် သာယာသည်ဟူသော စကားကို ပြောခဲ့ကြသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ရာမက ရှိခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် ပြောခဲ့ပြောခဲ့ ကျွန်တော် ငိုချင်စိတ်မပေါက်ခဲ့ဖူးပါ။

“ဆီလျော်တဲ့ နှိုင်းယှဉ်မှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ရွမ်ရယ်။ လူတွေကို ပန်းတွေနဲ့ မနှိုင်းအပ်ပါဘူး”

“အို ရွမ်ကတော့ ပန်းတွေကို ချစ်တဲ့သူ မောင်ရဲ့”

ရွမ်သည် ဆင်ခြေပေးရာ၌ အလွန်မြန်ဆန် သွက်လက်သူဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် သူနှင့်ပြိုင်၍ မငြင်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူပန်းတွေကိုချစ်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူ့အခန်း
သို့ရောက်တိုင်း ရောင်မျိုးစုံပန်းများ ထိုးထားသည့် ပန်းအိုးလှလှကြီးတစ်လုံး
စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသည်ကို အမြဲတစေ မြင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

“အသက်ငယ်ငယ် နုနယ်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ
သုသာန်တစ်ခုထဲမှာ အခုလို အကြာကြီးရပ်မနေသင့်ပါဘူး။ ကြည့်ချင်ရင်
လည်း အပြင်ကနေ ခဏတစ်ဖြုတ် ချောင်းကြည့်ရင် လုံလောက်နေပါပြီ
ရွမ်ရယ်”

ကျွန်တော်စိတ်ရှုပ်နေသည်ကို သူမရိပ်မိစေရန် အတင်းဖျစ်ညှစ်ပြီး
ရယ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ရယ်သံသည် ခြောက်ကပ်
ကပ်။

“ကဲ လာ ဒါဆိုရင်လည်း သွားကြစို့”

ရွမ်က သူဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကျွန်တော့်လက်ကို ဆတ်ခနဲလွှတ်ချ
လိုက်ပြီးနောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားသည်။

ပန်းဥယျာဉ်တံခါးဝ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် သင်းပျံ့သော စံပယ်ပန်း
နံ့များက ကျွန်တော်တို့အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေသည်။

“ကဲ တွေ့လား ဘယ်လောက်မွှေးလဲ။ ရွမ်ကို မောင်လိမ်တာမဟုတ်
ပါဘူး”

“ရွမ် သိပါတယ်လေ”

ကျွန်တော်တို့ ပန်းဥယျာဉ်တွင်းရှိ လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်လာ
ခဲ့သည်။ မလေးလူမျိုးတံခါးစောင့်သည် သူ့လက်များကို အရောင်ကွက်ကျား
လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် သုတ်နေရာမှ ပုတီးစေ့နှင့်တူသော မျက်လုံး
အစုံ ဝိုင်းဝိုင်းသေးသေးများကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်၍ ရွမ်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူသည် အသားမည်းမည်း၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး မုတ်ဆိတ်မွှေး ထူလှပျစ်နှင့်
ဖြစ်သည်။

“အလွန်ကို အော့နှလုံးနာဖို့ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါပဲ။ သူကြည့်တာခံရရင်
စိတ်ကို ပျက်ပျက်သွားတာပဲ” မလေးတံခါးစောင့်ရှေ့မှ ဖြတ်အသွားတွင်

ရွမ်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ “ဘယ်တော့လာလာ သူကတော့ ဒီပုံစံပဲ”

“ဘာကြောင့်ကြည့်တာလဲ သိလား။ မင်းက သိပ်လှလို့”

“မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လာမပြောနဲ့။ ဘာလဲ။ မောင်ကပါ ရွမ်ကို ရောနေတာလား။ ဒါမျိုးလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ရွမ်ကိုထားခဲ့ပြီး ပြန်တော့”
ရွမ်က စိတ်ကောက်ဟန်ပြကာ ရှေ့မှထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်ရပ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ သူ၏ သွယ်လျလျခန္ဓာကိုယ်နှင့် မသိမသာ လှုပ်ရှားခါယမ်းနေသော ဆံစများကို ငေးမောနေမိသည်။ သူ စောစောက ပြုခဲ့သည့် အပြုအမူများအတွက် အစဉ်းစားရကျပ်လျက် ရှိသည်။ ဤအပြုအမူများအတွက် စိတ်ထဲက စနိုးစနောင့်။

နောက်ဆုံးတွင် စံပယ်ပင်တစ်ပင်အောက်ရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်နေသော ရွမ်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြသည်။ သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက် တွင် အပ်၍ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ပုံပန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အလေး အနက်ထား၍ တွေးနေဟန်ရှိ၏။ သူ့ဆံပင်တွင် စံပယ်ပွင့်ကလေးများ ဝေဆာလျက်ရှိသည်။

ရွမ်သည် ကျွန်တော့်အား တမင်သက်သက် မမြင်သလို၊ ဂရုမစိုက် သလို လုပ်လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ဘေးတွင်ဝင်ထိုင်ကာ သူ့ဘယ်လက်ကို လှမ်းဆွဲ သည်။ သူက အကိုင်မခံ၊ အတင်းပြန်၍ ရုန်းသည်။ ကျွန်တော်က နောက် တစ်ကြိမ် လှမ်းဆွဲပြန်သည်။ ထိုအခါကျတော့ မရုန်းတော့။ ကျွန်တော်က သူ၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော လက်ကို အသာအယာကလေး ဆုပ်ကိုင်ထား ပါသည်။

သူ့ခေါင်းထက်မှ တသင်းသင်းပျံ့နေသည့် စံပယ်ပန်းနံ့ကို ရှူရှိုက်မိ ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို လွှတ်မပေး၊ စကားလည်း မပြော။ သူ့ဆီ စကားသံကိုသာ မျှော်လင့်စောင့်စားသည်။

အညှီရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်လုံးဆီမှ သာယာသော တယောသံ ကြားရသည်။ နှာခေါင်းသံပါပါဖြင့် မလေးအချစ် သီချင်းတစ်ပုဒ် သီဆိုနေသည့် မလေးတံခါးစောင့်၏အသံ။ ရွမ်သည် တွေဝေ ငေးမောလျက် ရှိသည်။ သူ့အတွေး၊ ကျွန်တော့်အတွေး ဘယ်ဆီရောက်နေ

ကြပါလိမ့်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ အတွေးများသည် ရောက်ရာပေါက်ရာသို့ လှည့်ပတ်သွားလာနေကြသည်။

“လင်း”

သူက ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည်။

“မောင့်အစ်ကို သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလားဟင်”

“အမှန်ပေါ့၊ ကြေးနန်းစာကို ရွမ်မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“သူ ဘာပြုလို့ သတ်သေတာလဲဟင်”

“မောင်လည်း မသိသေးဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ဖြေသည်။ သူ့လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဘာကြောင့် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာကောင်းသည့် အဖြစ်ပေါ် ဤမျှလောက် စိတ်ဝင်စားနေရပါသနည်း။ ကျွန်တော် တွေး၍ မရပါ။

“လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့လက်နဲ့သူ သူ့အသက်ကို သေအောင် သတ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ရွမ်တော့ တွေးလိုက်တိုင်း အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး”

“ဒါက ရွမ်သိသင့်သိထိုက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ်ဘူးကွယ်၊ သိဖို့ လည်း မလိုအပ်ဘူး”

ကျွန်တော်က စကားလမ်းကြောင်းပြောင်း အားထုတ်သည်။

“ရွမ်ကတော့ သိမှဖြစ်မယ်” ဟု သူက ဇွတ်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း နားထောင်၊ မောင်ပြောပြမယ်။ ကိုယ့်လက်တွေနဲ့ ကိုယ် သေအောင်လုပ်တာဟာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အခု မောင့်အစ်ကိုဟာ သူ့ကိုယ် သူ သေအောင်လုပ်သွားတာပဲ။ ဒါက မငြင်းနိုင်တဲ့အချက်ပဲ”

“နေရတာနဲ့ သေရတာ ဘယ်ဟာက ပိုပြီးပျော်စရာကောင်းသလဲ” ဟု သူက သူ့ကိုယ်သူပြောနေသည့်နှယ် ပြောသည်။

“ရွမ် မင်း မောင့်ကို မချစ်တော့ဘူးလား” ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်လက် ပျက် မေးမိသည်။

“ဘာလို့မေးတာလဲ” ဟု သူက အံ့အားသင့်သွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဒီမေးခွန်းမေးဖို့ ဘယ်လိုများ စိတ်ကူးရတာလဲ။ မောင့်ကို မချစ်တော့”

ပါဘူးလို့ ဘယ်တုန်းကများ ပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“မင့်မျက်နှာက ပြနေတယ်”

“ရွှမ်မျက်နှာ ဟုတ်လား။ ရွှမ်မျက်နှာကို မောင် အကဲခတ်တတ်လို့လား”

သူက ပါးတစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းများတွင် လာ၍ကပ်သည်။ ကျွန်တော်က တယုတယ မွေးမွေးပေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် အေးစက်စက်။

“အခုလို သာယာတဲ့ နေ့တစ်နေ့၊ သာယာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မောင်တို့အသက်အရွယ် လူငယ်ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ သာယာကြည်နူးစရာ စကားတွေ မပြောဘဲ ရှင်တာတွေ၊ သေတာတွေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာတွေ ချည်း ပြောနေကြရင် သဘာဝကျပါ့မလား။ ဒီအချက်ကို ရွှမ် စဉ်းစားမိရဲ့လား”

သူသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။

“ပေါက်တတ်ကရတွေ စဉ်းစားပြီး စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ မောင်ရယ်။ အခု မောင့်ဘေးမှာ ရွှမ်ရှိနေပါလျက်နဲ့ ရွှမ်က မောင့်ကို မချစ်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ ရယ်စရာမကောင်းလွန်းဘူးလား”

သူသည် သူ့ရင်ထဲ၌ရှိနေသည့် ခံစားချက်များကို အမှန်အတိုင်း မသိအောင် လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ဖုံးကွယ်လျက်ရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူပြောသလို သူ ကျွန်တော့်အနီး၌ ရှိနေသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း နှလုံးသားချင်းက အလှမ်းကွာလျက် ရှိသည်။ မည်မျှလောက်အထိ အလှမ်းကွာနေသည်ကိုမူ ကျွန်တော်မသိပါ။

“အချစ်ဟာ အလွန်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုပဲနော်” ဟု ရွှမ်က တိုးတိုးညင်းညင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတာ”

သူ့အသံသည် ဆွေးဆွေးမြည်မြည် နိုင်လွန်းလှပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေသည့် အရိပ်အငွေ့များသည် မင်္ဂလာပွဲတွင် သတို့သမီးတစ်ယောက် လွမ်းခြုံထားသည့် မျက်နှာဖုံး ဇာပဝါပါးပါးကလေး အုပ်ထားသည်နှင့် တူလှပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့မျက်နှာသည် ကြာကြာကြည့်လေ ပို၍ ချစ်စရာ ကောင်းလေ။

ကျွန်တော်သူ့ကို တယုတယ ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ ကျွန်တော် အချစ် ဆုံးနှင့် ကျွန်တော် အမြတ်နိုးဆုံးသော အဖိုးတန် ရတနာကလေးတစ်ခုကို ထွေးပိုက်သလို ထွေးပိုက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းသလိုလို ကြေကွဲသလိုလို အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သည့် ခံစားမှု တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံမှ အမည်မဖော်ပြနိုင်သည့် ခံစားမှုတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်ပေါက်များ သည် ပုလဲလုံးများသဖွယ် သူ့ဆံပင်ထက်သို့ ကျဆင်းလျက် ရှိကြပါသည်။

“ဟောတော့ မောင် ငိုနေတယ်”

သူသည် ကျွန်တော့်အား ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်တွင် ပြုံးရိပ်သန်းလျက် ရှိ၏။ သူ့အပြုံးသည် မျက်ရည်စများ ပို၍ ကျွန်တော့် စိတ်ကို ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်စေသည်။ သူ့လက်ညှိုးဖြင့် ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်း များကို ဖိထားသည်။ ထို့နောက် သူ့နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းများ ကို ဖျတ်ခနဲ နမ်းလိုက်ပြီး ခွာလိုက်သည်။ မြန်ဆန်လွန်းအားကြီးသဖြင့် လျှပ်စီးတစ်ချက် လက်လိုက်သည်နှင့် တူပါသည်။

ကျွန်တော်က ပြန်၍နမ်းဖို့ ကြိုးစားသည့်အခါ အနမ်းမခံ၊ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားသည်။

“ရွမ်ရယ်... မင်း ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ခါတိုင်းနဲ့ လုံးဝမတူဘူး။ သိသိသာသာကို ပြောင်းနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရွမ်လည်း မသိဘူး”

“ရွမ်မှာ ဘာပြဿနာရှိနေသလဲ။ မောင် ကူညီနိုင်တာဆိုရင် ကူညီလို့ ရအောင် ဖွင့်ပြောပါလား။ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မရှိသင့်ပါဘူးကွယ်”

“ဟင့်အင်း ရွမ်လည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် မသိဘူး၊ တကယ်မသိတာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကြားတွင် စိတ်ဝမ်းကွဲစရာ တစ်ခုခု ရှိနေလေ သလား။

နေဝင်ဖျိုးဖျာအရောင်သည် ကျွန်တော်တို့အား လွမ်းခြုံရစ်ပတ်လာ

သည်။ မလေးအစောင့်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှ ခေါက်တုံ့
ခေါက်ပြန် လမ်းသလားလျက်ရှိ၏။

“ရွမ်တို့ ပြန်ကြစို့လား”

ရွမ်က ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲ၍ ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။
ကျွန်တော်တို့သည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လမ်းမကြီးအတိုင်း

ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“အိမ်အထိ လိုက်ပို့နော်။ ပို့မယ်မဟုတ်လား” ဟု သူကပြောသည်။

“ပို့မှာပေါ့”

“မောင့်အတွက် ရွမ် ချက်ပြုတ်ထားတယ်။ မနက်ကတည်းက ချက်
ထားတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဝိုင်လည်း ရှိတယ်”

“ဝိုင်တော့ သောက်ချင်တဲ့စိတ် မရှိပါဘူး”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ဝိုင် မောင်ရဲ့၊
သိပ်ကောင်းတယ်။ ရွမ်က မောင်နဲ့ကျမှ သောက်မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး သိမ်း
ထားတာ”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြော။ သူ့မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။
သူကပြုံးသည်။ ပွင့်ဖူးစ ပန်းကလေးနှင့်တူသော အပြုံးဖြစ်သည်။ ညိုမည်း
မည်း တိမ်လွှာတိမ်စများသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

အကွေ့အချိုးတော်တော်များများ ကွေ့ကာ ချိုးလာခဲ့ပြီးနောက်တွင်
တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောအတိုင်း တက်ခဲ့ကြသည်။ စိမ်းစိုစိုတုတ်တိုင်များ
ကာရံထားသည့် ရွမ်၏နေအိမ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ခြံဝင်းအတွင်း၌
ပွင့်နေသည့်ပန်းများ၊ အနီရောင်နှင့် အဖြူရောင်ဖြစ်သည်။

ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ လှေကားမှတက်၍
အခန်းထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အိပ်ခန်းနှင့်
ရောနေသော ဧည့်ခန်းဖြစ်ပါသည်။

“မောင်က အဲဒီမှာထိုင်” ဟုပြောကာ ရွမ်က ဆိုဖာတစ်လုံးကို ညွှန်ပြ
သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးကိုယူပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှ ခုံပေါ်သို့

လှမ်းတင်သည်။ ပန်းများကို ငုံ့၍မွှေးလိုက်ပြီး ခန်းဆီးနောက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ပန်းများမှာ အဖြူရောင် နှင်းပန်းများနှင့် ခရမ်းရောင် ဝိုင်အိုလက်ပန်း များ ဖြစ်သည်။ ပန်းရနံ့များသည် တသင်းသင်း မွှေးပျံ့လျက်ရှိသည်။

တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ရွမ်သည် ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ကို၍ ပြန်ထွက် လာသည်။

“မောင် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း မေး သည်။

“မရှိဘူး။ မောင်လုပ်တတ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ် ကလေးပဲ ထိုင်နေ” ဟု သူက အပြုံးဖြင့်ပြန်ဖြေသည်။

ညနေစာအဆင်သင့်ဖြစ်သွားပြီး စားပွဲဝိုင်း ခပ်သေးသေးတစ်လုံးပေါ် တွင် တင်ထားသည့် ပန်းကန်နှစ်ချပ်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင် ကြသည်။

“စားလို့ အရသာရှိရဲ့လား”

“သိပ်ကို အရသာရှိတယ်”

သူသည် နံကပ်ကြောင်အိမ်မှ ဝိုင်ပုလင်းကို ထုတ်ယူလာသည်။

“ကြည့်ပါဦး၊ သွေးရောင်အတိုင်းပဲ။ နီရဲ့နေတာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခွက်၊ သူ့အတွက် တစ်ခွက် ထည့်သည်။

တစ်ဖန်ခွက်အကုန်တွင် ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် နီရဲ့လာသည်။

“တော်ပြီ” ဟု ပြောကာ လက်ထဲမှဖန်ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။

သူက ထပ်ဖြည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့် သည်။ “မတော်နဲ့ဦး။ ထပ်သောက်ဦး။ မောင် သောက်နိုင်သလောက် သောက်စမ်း” ဟု သူ့မျက်လုံးများက ပြောနေကြသည်။

ကျွန်တော် နောက်တစ်ခွက် ထပ်သောက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ သည် လေးခွက်တိတိ သောက်ပြီးနေပြီ။ နီမြန်းလျက်ရှိသော မျက်နှာသည် ပို၍ ချစ်စရာကောင်းလာသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။

“ရွမ် မမူးပါဘူး၊ ရွမ် လုံးဝမမူးဘူး” ဟု တတွတ်တွတ်ပြောသည်။

“ရွမ်ပါးနှစ်ဖက်နဲ့ နားထင်ကို စမ်းကြည့်စမ်း၊ အေးစက်နေတာပဲ”

ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲ၍ သူ့ပါး၊ သူ့နားထင်တို့ကို စမ်းခိုင်းသည်။

သူ့လက်နှင့် သူ့ပါးများလည်း ပူနေကြသည်။ သို့သော်လည်း သူက အေးစက်နေပါသည်ဟု ပြောနေဆဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ အားလုံးအေးနေတယ်” ဟု ကျွန်တော်က သူ့အကြိုက်လိုက်၍ လိမ်ပြောသည်။

“မောင် ထပ်သောက်ဦး”

“မောင် တော်ပြီ။ ထပ်သောက်ရင် မူးတော့မှာ။ ရွမ်လည်းတော်တော့။ သောက်နေကျမဟုတ်ဘဲ သောက်ရင် မူးလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားသည်။

“မူးနေတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့။ မူးနေရင် အပူအပင်တွေ သောကတွေ အားလုံးပျောက်ကုန်တယ် မဟုတ်လား။ အို - ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ရွမ်နဲ့မောင် နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဒီကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ရွမ်နဲ့ မောင်ပဲ ပိုင်တယ်”

ရွမ်က ဖန်ခွက်ပေါ်အုပ်ထားသည့် လက်ကို အတင်းဆွဲဖယ်ကာ ဝိုင်ထပ်ဖြည့်သည်။ ထို့နောက် သီချင်းဆိုသည်။ အသံကျယ်ကျယ်တော့မဟုတ်၊ ခပ်တိုးတိုး။

“ရွမ် မင်း ထပ်မသောက်နဲ့တော့”

ရွမ်၏ ပန်းနုရောင်သန်းနေသည့် မျက်နှာတွင် ပြုံးပန်းပွင့်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှတူဖြင့် အစာအနည်းငယ်ကိုယူ၍ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်သည်။ “ထပ်ယူဦးနော်” ဟုလည်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ခွံပေးသမျှ စားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အပြုံးပန်းပွင့်နေကြပါသည်။

‘ရွမ်ခေါင်းတော့ ချာချာကို လည်နေတာပဲ”

ရုတ်တရက် လက်ထဲမှတူကို ချလိုက်ပြီးပြောသည်။

“မင်းမူးနေပြီ ရွမ်။ မင်းကို အခုလို များများသောက်အောင် ဘယ်သူက မြှောက်ပေးထားလဲ”

“မူးနေပြီ၊ ဟုတ်လား။ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ရွမ် လှေတစ်စီးနဲ့ ပင်လယ် ပြင်ကို ထွက်ချင်တယ်။ လှေစီးပြီး ဟိုးမိုးကောင်းကင်က ကြယ်တွေကို ကြည့်ချင်တယ်”

သူသည် ထိုင်နေရာမှထလာပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာအနားကပ်၍ ဖူးခနဲ လေမှုတ်သည်။ “ရွမ်ပါးစပ်က ဝိုင်အနံ့ထွက်နေသလား” ဟု မေးသည်။ အဘယ်မှာလျှင် အနံ့မထွက်ဘဲ နေပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိသည်။

“မောင်ဟာ တော်တော်ယုတ်မာတယ်”

သူက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် အသာအယာထုသည်။

“ဘယ်လိုယုတ်မာတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး” ကျွန်တော်က ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာပေးဖြင့် ပြန်မေးသည်။ သူက သူ့ကုလားထိုင်ကိုဆွဲ၍ ကျွန်တော့်အနီး ၌ လာထိုင်သည်။

“ရွမ်စိတ်တွေ နောက်ကျိနေတယ် လင်းရယ်။ နောက်ထပ် မသောက် ချင်တော့ဘူး။ အစာလည်း မစားချင်တော့ဘူး”

“မင်းမူးနေပြီ ရွမ်။ မောင် စောစောကတည်းက သတိပေးသားပဲ။ မင်း အခုထက်ထိ ပင်လယ်ပြင်ထွက်ပြီး လှေတစ်စီးနဲ့ ကြယ်တွေကို ကြည့် ချင်နေတုန်းပဲလား”

“ဘာပြုလို့ မကြည့်ချင်ရမှာလဲ၊ ကြည့်ချင်တာပေါ့”

သူသည် ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ထရပ်သည်။ ရပ်၍မရ။ သူ့ကိုယ်သူ မဟန် နိုင်။ ကုလားထိုင်ပေါ်ပြန်၍ လဲကျသွားသည်။

“ရွမ် လက်မြှောက်လိုက်ပြီမောင်ရယ်” ဟု ခေါင်းတယမ်းယမ်း လုပ်၍ ပြောသည်။

“ရွမ် တာရှုလို့မရတော့ဘူး မောင်ရဲ့၊ ရွမ်တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်သွားပြီ”

(၃)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ အတော်ကြီး
ကြိုးစားအားထုတ်၍ ထရသည်။ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကြည့်လိုက်လျှင်
ဝင်းလက်တောက်ပသော နေရောင်အောက်တွင် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေကြသည့်
အဖြူရောင်နှင့် အနီရောင်ပန်းများကို မြင်နေရပါသည်။ ရုတ်တရက် အပြင်
ဘက် ဝင်းတံခါးဆီမှ စက်ဘီးဘဲလ်သံ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရွှမ်နေထိုင်သည့် အခန်းပိုင်ရှင်မိန်းမကြီး၏ အိမ်စေသူငယ်ကလေး
ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ထံ စာတစ်စောင်လာပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လင်း

မနေ့ညက လှေတစ်စီးနဲ့ ပင်လယ်ဘက်
ထွက်ပြီး ကြယ်တွေကိုမကြည့်ရတာ စိတ်မကောင်းဘူး။
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြည့်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ဝိုင်ကြောင့် ရွှမ်ရဲ့
ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး မူးနောက်နေတာကိုး။ အရက်မူး
နေတုန်း ကြယ်တွေကို ကြည့်ရရင် ဘယ်လိုနေမလဲ
မသိဘူးနော်။ ပိုပြီး ရယ်စရာလည်း ကောင်းမယ်၊ ပိုပြီး

အံ့ဩစရာလည်း ကောင်းမယ်လို့ ရွမ်ကတော့ ထင်တာပဲ။ ဒီညတော့ ရွမ်တို့ ပင်လယ်ဘက်ထွက်မယ်။ ကြယ်တွေကို ကြည့်မယ်။ ပင်လယ်ရဲ့အသံတွေကို နားထောင်မယ်။ ရွမ်လေ ဘာကြောင့်လဲမသိဘူး။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေတယ်။ စိတ်ကလည်း ပိတ်လှောင်ထားတာ ခံနေရသလိုပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ရွမ်လေ ပင်လယ်ပြင်တွေပေါ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှည့်ပတ်သွားလာနေချင်တယ်။

ရွမ်တို့သွားတဲ့အခါမှာ လှေကို သူ့ဘာသာသူ မျောနေပါစေ။ လွတ်ထားမယ်။ မောင်က ရွမ်ရဲ့ခေါင်းကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ထား။ ရွမ်က မောင့်ရဲ့ အသက်ရှူသံကို နားထောင်ရင်း ဟိုးအဝေးကကြယ်တွေကို ကြည့်။ အဲသလိုသာ နေရမယ်ဆိုရင်လေ ရွမ်ရဲ့ဘဝဟာ မောင့်လက်ထဲမှာ ရာသက်ပန် လုံခြုံမှုရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဘယ်သူကမှလည်း ရွမ်နဲ့မောင့်ကို မြင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြယ်တွေကလည်း ရွမ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြောမယ် မထင်ပါဘူး။ ပင်လယ်ပြင်မှာသာဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ရွမ်တို့အပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်နေမှာပါ။

မောင်က ရွမ်ကို ကြယ်တစ်လုံးချင်းစီရဲ့ နာမည်တွေ ပြောပြရမယ်။ အထူးသဖြင့် ကြယ်နီတွေနဲ့ ကြယ်စိမ်းတွေရဲ့နာမည်တွေနဲ့ သူတို့အကြောင်း ပုံပြင်တွေ ပြောပါ။

ဪ - ရွမ် အခုမှ သတိရတယ်။

မနေ့ညကလေ ရွမ်ငိုမိတယ်။ ဘာကြောင့် ငိုမိတာလဲ။ အဲဒါတော့ ရွမ် မသိဘူး။ ဆိုဖာပေါ်မှာ စွန်းနေတဲ့ မျက်ရည်စတွေနဲ့ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ စွန်းနေတဲ့ မျက်ရည်စတွေက မောင်နဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့တာကိုများ ညွှန်ပြနေသလား။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ရွမ်ရဲ့ ရှိရှိသမျှ ဒုက္ခ

အားလုံးကို မောင့်ဆီမှာ ပုံအပ်ခဲ့မိတာ နောင်တရလို့လား။

အို - ရွမ်တော့ဖြင့် အသေးစိတ် မမှတ်မိတော့ ပါဘူး။ မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို ရွမ်စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့မိသလား။ လုပ်ခဲ့မိတယ်ဆိုရင်တော့ ရွမ်ကို မောင်ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီလား။

ရွမ် အရက်မသောက်ဖူးပါဘူး မောင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝိုင်ရဲ့အရောင်က သိပ်ကိုလှတယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ တကယ့်သွေးကျနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ ရွမ် မနေနိုင်ဘူး။ ဝိုင်ကို သိပ်ပြီး သောက်ကြည့်ချင်လာ တယ်။ အခုလည်း ရွမ်ဆီမှာ နောက်တစ်လုံး ကျန်သေး တယ်။ နောက်တစ်ခါ မောင်လာရင် သောက်ကြည့်ဦး မလားလို့။ အရက်သောက်တာဟာ ယုတ်မာတယ်ဆိုရင် ရွမ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် ယုတ်မာ ကြည့်ကြစို့လား လင်းရယ်။ လူငယ်တွေဟာ မကြာ မကြာ ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ရွမ်ပြော တာကို ငြင်းမနေပါနဲ့တော့ မောင်ရယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းတဲ့ ဓမ္မကထိက ဆရာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာထားမျိုးနဲ့ မောင့် မျက်နှာကြီးကို တင်းမထား ပါနဲ့ကွယ်။

ရွမ်ရဲ့ပန်းအိုးထဲက နှင်းပန်းတွေ ပေးလိုက် တယ်။ မောင်ပန်းကြိုက်တာသိလို့ တမင်ကို ပန်းအိုးထဲ ကထုတ်ပြီး ပေးလိုက်တာ။ ရွမ်ကိုသတိရတဲ့ အနေနဲ့ မောင်အမြတ်တနိုးထားရမယ်နော်။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ အမွှေးနံ့က မောင့်ရဲ့ ပညာရှိဆန်လွန်းတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေကို ပျောက်ပျယ်သွားအောင် ပျောက်ပစ် နိုင်ပါစေလို့။

မောင့် အချစ်
ရွမ်

“ပန်းစည်းကော ဘယ်မှာလဲ၊ နှင်းပန်းတွေလေ” ဟု ကျွန်တော်က ကောင်ကလေးကို မေးသည်။

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဘာနှင်းပန်းလဲ” ဟု သူငယ်က စိတ်ရှုပ်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်အားကြည့်၍ ပြန်မေးသည်။

“သူ့စာထဲမှာ နှင်းပန်းတစ်စည်း လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်လို့ ရေးထားတယ်၊ အဲဒီပန်းစည်း ဘယ်မှာလဲ”

“သူက ခင်ဗျားဆီကို ဒီစာသွားပေးပေးပါလို့ ခိုင်းတာနဲ့ လာပို့တာပဲ။ ဘာပန်းစည်းမှ ကျွန်တော့်ကို မပေးလိုက်ဘူး”

ကျွန်တော်က မကျေမနပ်နှင့်ပင် သူ့အား ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ မိန်းကလေးများသည် ထူးဆန်းလွန်းလှချေသည်။ ဤစာကိုပေးခိုင်းစဉ်က သူ့ဘာတွေများ တွေးနေလို့ပါလိမ့်။ သူ ကျွန်တော့်ကို အရူးလုပ်တာများလား။

“ဟေ့ နေဦး”

ကျွန်တော်က လှမ်းအော်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သူငယ်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်နောက်ကျသွားပြီ။ သူငယ်ကို မမြင်ရတော့ပါ။ တစ်ဖက်ဝင်းခြံတံခါးဝမှ တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်နေသည့် ခွေးတစ်ကောင်သာလျှင် ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်များ ပူလာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဖိနပ်မစီးဘဲ ပြေးဆင်းလာခဲ့မိသည့်အဖြစ်ကို သတိထားမိပါသည်။

ယနေ့လည်း ကြည်လင်သာယာသော နေ့တစ်နေ့ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ပန်းခြံထဲတွင် အနီရောင်နှင့် အဖြူရောင်ပန်းများ အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက် ပွင့်နေကြသော်လည်း နှင်းပန်းတစ်ပွင့်တလေမှ မပါပါ။

အနီးရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီမှ ဓမ္မတေးသံနှင့် စန္ဒရားသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့မှန်း အခုမှပင် သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုသွားလျှင် ကောင်းမလဲ။ ရွမ်ကိုပဲ လိုက်ရှာရမလား။

ကျွန်တော် နက္ကတိုင်တပ်နေခိုက်တွင် အပြင်မှ ခွေးဟောင်သံများ ကြားရသည်။ ဝင်းတံခါးဖွင့်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဝင်လာသူမှာ ဇူး။

“မင့်အိမ်က နောက်ထပ် ကြေးနန်းရောက်သေးသလား” ဟု သူက

မေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ မရောက်ဘူး”

“စာကော၊ အခုလောက်ဆိုရင် စာတစ်စောင်လောက်တော့ ရောက်ဖို့ သင့်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားတွေ့သလိုပဲ တွေးမိတယ်”

“ဒီလိုဆို နောက်ထပ်ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ဘူးပေါ့”

“ဘာမှ မကြားရဘူး”

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ မင်းအစ်ကိုက ဘာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေ ရတာလဲ။ မင်းကော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ တွေးလည်း မတွေးတတ်ဘူး”

ဇူးက ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်နေသော ကျွန်တော်သည် အခုအချိန်ထိ နက္ကတိုင် မတပ်ရသေး။

နှစ်ယောက်သား အတန်ကြာမျှ စကားမပြောကြ။ သူ၏ ပိန်ချောင်ချောင်မျက်နှာနှင့် ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများသည် သတင်းစာ အယ်ဒီတာတစ်ဦး၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဖော်ပြနေကြသည်။

ဇူးနှင့်ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ဇူး၏မျက်နှာသည် သာသာယာယာမရှိ။ မြူတိမ်များ အုံ့ဆိုင်းနေသည့် ကောင်းကင်ပြာနှင့် တူနေသည်။

“လင်း”

စိတ်အားထက်သန်မှု ကင်းမဲ့သည့်ခေါ်သံ။ ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ စိတ်ထဲက ကျိုးတစ်ကောင်အာသံကို ကြားနေရသည်ဟု တွေးမိသည်။

“လင်း မင်း ဒီလိုတော့ မလုပ်သင့်”

သူသည် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့အား လှမ်းကြည့်သည်။ သူပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည့်ဟန် ဆောင်ထားသည်။

“မင်းအစ်ကိုသေတာ ကြားရပေမဲ့ မင်းမျက်ရည်တစ်စက်ကျတာ မမြင်ရဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ မကျဘူး” ဟု ကျွန်တော်က အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

သူ့စကား မှန်သည်။ ကျွန်တော် အခုအချိန်ထိ မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျသေး။ အတင်းဖျစ်ညှစ်ပြီး မျက်ရည်ကျဖို့လည်း ကျွန်တော်မကြိုးစား။ ကြိုးစား၍လည်း ရလိမ့်မည်မဟုတ်။

“နည်းနည်းကလေးမှ ဝမ်းနည်းတဲ့ အရိပ်အငွေ့လည်း မပြဘူး။ အချိန်ရှိသမျှ မင်းတွေးနေတာက ရွမ်အကြောင်းပဲ။ ငါပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” ဟု သူကပြောသည်။

“ဒါကတော့ လမ်းမမှန်ဘူးလို့ ငါထင်တာပဲ။ မင်းအစ်ကိုဟာ မင့် အပေါ်မှာ အတော်ကောင်းရှာပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဒီနေ့ အလုပ်မသွားဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က သံပြတ်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

အမှန်တော့ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် သူ့အလုပ်မတက်ရမှန်း ကျွန်တော် သိသည်။ တနင်္လာနေ့တွင် သတင်းစာမထုတ်သဖြင့် တနင်္ဂနွေသည် သူ့နား ရက်။ ကျွန်တော့်အား အစ်ကိုအကြောင်း လာပြောနေသည်ကို မကြိုက်၍ တမင်သက်သက် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မသွားဘူးလေကွာ” ဟု သူကဖြေသည်။ ကျွန်တော့်သဘောကို သူရိပ်မိသွားသည်။ နောက်ထပ် ဆရာမလုပ်တော့။

“ကျွန်တော်တို့ ရွမ်ဆီ သွားလည်ကြရအောင်”

“ငါမသွားချင်ဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို အရေးမလုပ်။ နက္ကတိုင်ကိုတပ်ကာ ဝတ်စုံ ကိုလဲ၍ သူ့အားခေါ်ပြီး အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဇူးသည် လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ဘဝကံကြမ္မာနှင့် သူခံစားနေရသည့် ဒုက္ခများအတွက် မကြာခဏ ညည်းညူတတ်သော အကျင့်စရိုက်တော့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စမှာ မည်သူမှ တတ်နိုင်သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် နောက်ဆုံးတွင် သူ့ဘဝသူ လက်မြောက်အရှုံးပေးကာ ဒုက္ခများနှင့် နပန်းလုံးနေရသည်။ သနားစရာအလွန်ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

နေရောင်ခြည်သည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများမှတစ်ဆင့် မြေပြင်ထက်သို့
 ဖြာဆင်းလျက်ရှိသည်။ ပန်းခြံကလေးများထဲတွင် ဖူးပွင့်နေကြသည့် ပန်း
 များ။ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လမ်းမတစ်လျှောက် ကွက်တိကွက်ကျား
 ကျဆင်းနေကြသည့် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များနှင့် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့်
 လူများ။ ခြံဝင်းများအတွင်းမှ ကလေးသူငယ်များ၏ ရယ်မောသံများ။ လမ်း
 ထောင့်တစ်ထောင့်မှ အနောက်နိုင်ငံသူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်
 လာပြီး လမ်းကြားကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား
 သည်။

“ငါတော့ သတင်းစာတိုက်မှာလုပ်ရတာ ငြီးငွေ့လာပြီကွာ” ဟု ဇူးက
 ညည်းသည်။

“အခုလို သာယာလှပတဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ နေရတာ ဘယ်
 လောက်ကောင်းမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာက ဒီသာယာမှုတွေကို လွတ်လွတ်လပ်
 လပ် မခံစားရဘူး”

သူသည် ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည်။ သစ်ရွက်များ
 ကြားမှ နေရောင်ခြည်သည် ပိန်ခွက်ခွက်မျက်နှာထက်သို့ ထိုးကျလာသည်။
 သူသည် နေရောင်ခြည်ကို တစ်ခါတစ်ရံမှ မြင်ရသူဖြစ်၏။ အချိန်ရှိသမျှ
 သတင်းစာတိုက်ထဲတွင် တကုပ်ကုပ်ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရသည်မှာ နှစ်
 ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီး မဟုတ်ပါလား။

“မင်းက ငါ့ထက်အများကြီး ကံကောင်းပါတယ်ကွာ။ ငါ့အလုပ်တိုက်
 မှာဆိုရင် အလွန်ကို ပျင်းစရာကောင်းတာပဲ။ လျှပ်စစ်မီးရောင်ရယ်၊ ကတ်ကြေး
 တွေရယ်၊ စာစီသမားတွေရဲ့ ပိန်ချောင်ချောင်မျက်နှာတွေရယ်၊ နေ့ရှိသမျှ
 အဲဒါတွေကိုပဲမြင်ရတာ အပြောင်းအလဲဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး။ ဘယ်
 လောက်များ ငြီးငွေ့စရာကောင်းသလဲ။ တစ်နေ့လာလည်း ဒီလူတွေရဲ့မျက်နှာ
 ကိုပဲ မြင်ရတာ”

“ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ အလုပ်က ထွက်မပစ်ရတာလဲ။ ထွက်လိုက်ပေါ့
 ဗျာ”

သူက ညည်းညူသံများကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြားခဲ့ရဖူးနေသော
 ကျွန်တော့်နှုတ်မှ စကားတစ်ခွန်း လွှတ်ခနဲထွက်သွားသည်။

“အလုပ်ကထွက်လိုက်ရင် ငါ ဘာနဲ့သွားစားရမှာလဲ” ဟု သူကလည်း ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပြောသည်။

အမှန်တော့လည်း သူ၏ဆင်ခြင်စဉ်းစားပုံနှင့် ကောက်ချက်ချပုံသည် မှန်သည်။ လစာအပေါ် အမှီပြုနေရသည့် လူတစ်ယောက်။ ထိုလစာရဖို့ အတွက် သူ့ဘဝကို အချိန်ဖြုန်းနေရသည့်အဖြစ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရ လျှင် အသက်ရှင်နေရေးအတွက် မိမိ၏ဘဝကို တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ ရောင်းချ နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဇူးအနေဖြင့် သူ့ဘဝကို ထိုကဲ့သို့ ရောင်းချလိုစိတ်မရှိ။ သို့သော်လည်း သူ့မှာက ရွေးစရာလမ်းမရှိ။

“မင်းလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါ့မှာ အမေက ရှိသေးတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့အမေဟာ အရေးအကြီးဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ ငါ့အမေဆီကို ငါ လစဉ်ငွေမှန်မှန် ပို့မပေးလို့မဖြစ်ဘူး။ တကယ်လို့သာ ငါ့မှာအလုပ်မရှိရင် ငါ့အမေဆီကို ငါငွေပို့နိုင်မလား။ ငါ့ဆီက ငွေမရရင် အမေဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

သူ့တွင် ထောက်ထားညှာတာစရာ အမေရှိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ် သည်။ သူ့အမေအကြောင်းကို သူ မကြာမကြာ ပြောဖူးသည်မဟုတ်ပါလား။ သူသည် သူ့အမေအား သူနှင့်လာနေရန် မကြာခဏခေါ်သည်။ သို့သော် လည်း အဘွားကြီး ပင်လယ်ခရီးကို မသွားဝံ့ မလာဝံ့ ဖြစ်နေသည်။

လစဉ်လတိုင်း သူသည် သူ့အမေထံသို့ ယွမ်* နှစ်ဆယ် ပို့ပေးသည်။ ဘယ်တော့မှ ပျက်ကွက်ခြင်းမရှိ။

ဤအကြောင်းများကို ကျွန်တော် အားလုံးသိထားသည်။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်တော်သိနေသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိသေးသည်။ သူ့မျက်နှာကို မြင်ရုံမျှ ဖြင့် သိခဲ့ရသောအချက် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ငွေပို့သည့်အခါတိုင်း သူ့မျက်နှာ သည် သွေးရောင်မရှိ။ တကယ်တော့ သူ့အမေသည် သူ့သား၏ သွေးအပေါ် အမှီပြု၍နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့

* တရုတ်နိုင်ငံသုံးငွေ

ပြောတယ်” ဟု တစ်ကြိမ်က သူ ကျွန်တော့်အား ပြောဖူးသည်။

“အဲဒီမှာ အလုပ်ကောင်းကောင်းတစ်ခု ရနိုင်စရာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေက ငါ့ကိုမလွှတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမေနဲ့ခွဲပြီး အဝေးကြီးမှာ မနေချင်ဘူး။ သိပ်ဝေးပြန်တော့လည်း အမေနဲ့လာတွေ့ဖို့ သိပ်ခက်မယ်။ ငွေလည်း သိပ်ကုန်မယ်။ ပြီးတော့လည်း ငါတို့သတင်းစာတိုက် မန်နေဂျာက ငါ့ကို လက်မလွှတ်ချင်ဘူးကွ”

သူသည် ကျွန်တော်၏ တစ်ဦးတည်းသော မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ အမေကို အလွန်ချစ်သူဖြစ်၏။ တစ်ချိန်က သူသည် “ကရုဏာရှင်မိခင်” ဟူသော ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ကာ တစ်နေ့လုံး မျက်ရည်ကျခဲ့ဖူးသည်။

“ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ငါအချစ်ဆုံးဆိုလို့ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ငါ့အမေပဲ” ဟု သူကပြောသည်။ “အမေ့အတွက်ဆိုရင် ငါ့ဘဝမှာ ဘာပဲစွန့်လွှတ်ရ စွန့်လွှတ်ရ စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး လင်း”

သူ့တွင် သူ့အချစ်ဆုံးသော အမေရှိသည်။ အမေ့အကြောင်း မကြာခဏပြောနိုင်သည့် အခြေအနေလည်းရှိသည်။ ကျွန်တော့်အမေကတော့ မြေကြီးထဲရောက်သွားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းမနည်း ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်အမေ ဘယ်နေရာ၌ ခေါင်းချနေသည်ကိုပင် မသိတော့။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ အမေ့အကြောင်းမပြော။ အမေ့ကို ကျွန်တော် ချစ်မှချစ်ပါရဲ့လား။ ကျွန်တော် အသေအချာ မသိပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ပန်းရောင်ဘလောက်စ် အင်္ကျီနှင့် အနက်ရောင် စကတ်ဝတ်ထားသော ရွှမ်သည် လှေကားထစ်ပေါ်၌ ရပ်နေသည်။

“အံ့မယ် အစောကြီးကို ရောက်လာနေကြတာပါလား” ဟု ရွှမ်က ပြောသည်။ သူသည် အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အပြုံးသည် နေရောင်တွင် တလက်လက်တောက်ပနေသည့် ပွင့်ချပ်ကလေးနှင့် တူလှပါသည်။

“ကနေ့ရှင့်နားရက်ပေါ့။ ဟုတ်လား ဇူး” ဟု သူက လှမ်းပြောသည်။

“ဒီနေ့မနက် သုံးနာရီပဲ အိပ်ခဲ့ရတယ်” ဟု ဇူးက ဖြေသည်။ သူ့အသံ

သည် ဆောင်းနှောင်းကာလ ရွာချသည့်မိုးသံနှင့် တူလှပါသည်။

“ကျွန်မ မနေ့ညကမူးပြီး လင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့တယ် ဇူးရဲ့” ဟု ရွမ်က ရယ်၍ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မနေ့က သူမူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရန်မဖြစ်ဘူး။ သူရယ်လိုက် ငိုလိုက်လုပ်နေတာတစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ဝင်ပြောသည်။

သူဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရန်ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို ထပ်တလဲလဲ ပြောနေရပါသနည်း။ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝရန်မဖြစ်ခဲ့သည်ကို သူရော ကျွန်တော်ပါ သိကြသည်မဟုတ်လော။ သူညကမူးပြီး အကြောင်းမဲ့ ငိုနေသည်။ ကျွန်တော်ပြန်မည်လုပ်သည်ကို လုံးဝ လက်မခံ။ သူ့အနားနေဖို့သာ အတင်းတိုက်တွန်းခဲ့သည်။ သူ ဘာကြောင့်ငိုသည်ကို ကျွန်တော်နားမလည်ခဲ့ပါ။

“နေ့လယ်စာ ဒီမှာပဲစားနော်ဇူး။ ရွမ်ဆီမှာ ဝိုင်တစ်လုံးကျန်သေးတယ်။ အရောင်က သိပ်လှတယ်။ တကယ်သွေးရောင်ပဲ” သူ့မျက်နှာတွင် ဝင်းလက်သောအပြုံး ဝင်လာသည်။

သူ့အပြုံးကြောင့် ကျွန်တော်သည် မနေ့ကအဖြစ်များကို မေ့သွားသည်။ ယနေ့မနက် ပြုံးရွှင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မနေ့ညက ငိုကြွေးခဲ့သည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

“ငါကတော့ အရက်ကို လုံးဝ မသောက်တော့ဘူး။ ငါ့အမေက မသောက်နဲ့ပြောလို့ ဖြတ်လိုက်တာ” ဟု ဇူးကပြန်ပြောသည်။ သူသည် သူ့အမေစကားကို ဓမ္မဒေသနာတစ်ခုသဖွယ် လက်ခံနာယူသူဖြစ်၏။

ရွမ်၏ မျက်ခုံးများသည် တွန့်သွားသည်။ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် မှုန်မှိုင်းသွားကာ အပြုံးရိပ်ပျောက်သွားသည်။ ငေးကြောင်ကြောင်မျက်နှာထားဖြင့် “အမေ” ဟု ရေရွတ်သည်။ သူ့အမေသည် လေငန်းရောဂါဖြင့် နာတာရှည်ဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲလဲနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ရွမ်”

ကျွန်တော်က နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ခန့်ခေါ်မှ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ထုံးစံအတိုင်း စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းအိုးတစ်လုံးတင်လျက် ခရမ်းရောင်
ဝိုင်အိုလက်ပန်းများနှင့် အနီရောင် နှင်းဆီပန်းများ။ နှင်းပန်းဟူ၍ တစ်ပွင့်
တလေပင် မပါ။

“နှင်းပန်းတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ” ကျွန်တော် သူ့စာကို သတိရ
သည်။ “မင်း မောင့်ဆီကို ပေးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ပန်းတွေလေ”

ရွမ်က စားပွဲဝိုင်းပေါ်မှ ပန်းအိုးစိမ်းစိမ်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
မနေ့က ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရသည့် နှင်းပန်းများစိုက်ထားသည့်အိုး။ ရွမ်က
အဝါရောင်ပိုးကြီးဖြင့် စည်းထားသောပန်းစည်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။
ပန်းအိုးထဲတွင် ရေတစ်စက်မှ မရှိ။

“လက်ဆောင်ကို မောင်ကိုယ်တိုင်လာယူမှာပဲလို့ ရွမ် တွက်ထားတယ်။
ရွမ်ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မောင် နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ရွမ်ထင်တယ်”

အမှန်တော့ ကျွန်တော် အခုမှ သဘောပေါက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရွမ်နှင့်ဇူးတို့သည် စစ်တုရင်ကစားရန် စားပွဲ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍
ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လိုက်ကာနောက်ရှိ ရွမ်၏ အိပ်ရာပေါ်သို့
သွား၍လှဲနေသည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် အစိမ်းရောင် ပိုးဂွမ်းစောင်တစ်ထည်၊ အပြာရောင်
ပန်းပွင့်ကြီးများနှင့် အိပ်ရာခင်းတစ်ခု၊ ထာဝရမိတ်ဆွေအဖြစ်သို့ ဟူသော
စာလုံးများဖြင့် ပန်းထိုးထားသည့် အစွပ်စွပ်ထားသော ခေါင်းအုံးတစ်လုံး။
ဤခေါင်းအုံးစွပ်မှာ တစ်စုံအနက်မှ တစ်လုံးဖြစ်သည်။ နောက်တစ်လုံးမှာ
ကျွန်တော့်အိပ်ရာထက်၌ ရှိနေသည်။

ခေါင်းအုံးမှ နှင်းပန်းနံ့များသည် သင်းပျံ့လျက် ရှိပါသည်။

“မောင် အိပ်ရာထဲမှာ ဘာလုပ်နေလဲ” ဟု ရွမ်က အပြင်မှအော်မေး
သည်။

“မင့်ခေါင်းအုံးစွပ်ကို ကြည့်နေတယ်”

“ကြည့်စရာ ဘာများရှိလို့လဲ။ အဲဒါမျိုး မောင့်ဆီမှာ တစ်လုံးရှိတယ်
မဟုတ်လား။ လာပါ။ အပြင်ထွက်ခဲ့ပါ။ ရွမ်တို့ စစ်တုရင်ကစားတာ လာ
ကြည့်လှည့်ပါ”

“မင့်စာထဲမှာပါတဲ့ မျက်ရည်စတွေကို လိုက်ရှာနေတာ”

သူ၏ ရယ်သံလွင်လွင်ကို ကြားရသည်။

ထို့နောက် ဘာသံမှ ထပ်၍မကြားရတော့။ ကစားပွဲပေါ် စိတ်ဝင်စား သွားပြန်ပြီ ထင်၏။

ကျွန်တော် သူ့ခေါင်းအုံးတွင် ပါးအပ်၍လှဲနေသည်။ သူ့ခေါင်းအုံးမှ အေးမြသော အထိအတွေ့၊ မွှေးပျံ့သောရနံ့၊ ဤမိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့် အား ရူးသွားအောင်များ လုပ်နေလေရော့လား။

သူသည် ကျွန်တော့်အား မကြာခဏ လှမ်းခေါ်သည်။ ကျွန်တော်က အသံပြန်၍မပေး။ အိပ်ပျော်ချင်ဟန်ဆောင်နေသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်အိပ်၍မရ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုတွေ့ကြသည်၊ ဘယ် လိုနည်းဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်သွားခဲ့ကြသည် စသည်များကို ပြန်ပြောင်း သတိရခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် နောက်ကြောင်းများကို ပြန်တွေးကာ စိတ်ကူးနှင့်ရူးနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

(၄)

“ဇင်ပီရွမ်”

ဤနာမည်ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး သတိထားခဲ့မိသည်မှာ အလယ် တန်းကျောင်း ကျောင်းသားမှတ်ပုံတင် စာအုပ်ထဲတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်တွင် ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာသင်ဆရာအဖြစ် ဝိမြို့သို့ ရောက်စဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကိုကိုင်၍ ကျောင်းသူကျောင်းသား များ၏အမည်ကို တစ်ဦးချင်းစီခေါ်သည်။ တစ်ယောက်၏ နာမည်ကို ခေါ် ပြီးတိုင်း တစ်ခဏမျှရပ်ကာ မျက်နှာကိုမှတ်မိအောင် ကြည့်သည်။

ထို့နောက်တော့ “ဇင်ပီရွမ်” အလှည့်ရောက်သွားသည်။

ထူးသံသည် ငွေဆည်းလည်းသံနှင့် တူလှပါသည်။ သူသည် ပြုံး ကျယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်နေသည်။ မျက်နှာက ဝိုင်းဝိုင်း၊ နီရဲသောနှုတ်ခမ်းများတွင် ပြုံးရိပ်ကလေး သန်းနေသည်။ နောက် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် သူသည် ခေါင်းပြန်ငုံ့ထားသည်။ ပြောင်လက်ချော မွေ့သော သူ့ဆံစများကိုသာလျှင် ကျွန်တော် မြင်နေရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိကျွမ်းခဲ့ကြ

သည်မှာ ဤပုံဤနည်း ဖြစ်သည်။

သူသည် အဆောင်နေကျောင်းသူတစ်ဦး မဟုတ်သော်လည်း ကျောင်းကို အစောကြီးရောက်တတ်သည်။ ပြန်တော့ အချိန်နောက်ကျပြီး ပြန်တတ်သည်။ သူသည် မကြာခဏ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ရောက်လာပြီး မေးခွန်းတသီတတန်းကြီး မေးတတ်သည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူမေးခွန်းအချို့သည် ကျောင်းစာနှင့်မပတ်သက်သော မေးခွန်းများ ဖြစ်လာသည်။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ကျောင်းပြန်အဖွင့်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မကြာခဏ စကားပြောခွင့် ရလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်း၏ နောက်ဘက်တွင် ချောင်းကလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုချောင်းကလေး၏ ကမ်းပါးပေါ်တွင် တောအုပ်ကလေးများရှိ၏။ ထိုတောအုပ်ကလေးများသည် ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသည့် နေရာများဖြစ်သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးချိန်တွင် ဤတောအုပ်များအတွင်းမှ သစ်ပင်များ ဖူးချိန်ပွင့်ချိန် ဖြစ်သည်။ ထိုသစ်ပင်များ အသီးသီးချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အလွန်ရင်းနှီးခင်မင်သည့် သူငယ်ချင်းများအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိုသစ်ပင်များမှ မြစ်စိမ်းရောင်အရွက်များနှင့် အဝါရောင်အသီးများကို အလွန်မြတ်နိုးခဲ့ကြသည်။ အပင်ကြီးများရှိ စိမ်းမြေ့အရွက်များကြားတွင် အခိုင်လိုက် တွဲလွဲခိုနေကြသည့် အသီးများ။ တောအုပ်တွင်း သို့မဟုတ် ချောက်ကမ်းပါးပေါ်ရောက်၍ အသီးများသည် ခူးချင်လျှင် လက်တစ်လှမ်းမျှနှင့် မီသည်။

ဤအပင်များအောက်တွင် နှစ်စုံသော မျက်လုံးများသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်၍ စကားတွေပြောကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ခင်မြတ်နိုးရသည့်ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကြောင့် ဒီမြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် မကြာခင်ကပင် သူသည် ကျွန်တော့်ကြောင့် ဤမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခွင့်ရခဲ့ကြလေသည်။

(၅)

ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲတွင် နစ်မြောလျက်ရှိသည်။
ကျွန်တော့်အိပ်မက်သည် အဆုံးမရှိ။

ဤမိန်းကလေး၏ စိတ်နေသဘောထားကို ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်
အောင် ဖြစ်ရပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ၏အပြုအမူများသည် ထူးဆန်း
လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော့်အား စတင်တိုက်ခိုက်သူမှာ သူပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်
ရှေ့မှာ အကာအကွယ် အရံအတားဟူသမျှကို ချိုးဖျက်ဝင်ရောက်ခဲ့သူမှာ
လည်း သူပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် သူ၏သား
ကောင်ဘဝသို့ ဆင်းသက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ထို
အချိန်ကျခါမှပင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် အမူအရာကို ပြုလေသည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။

မိန်းကလေးများသည် သူတို့ထင်ရာမြင်ရာများကို အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့
စွာဖြင့် ဇွတ်တရွတ် ပြုလုပ်တတ်သော သဘာဝရှိသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်
အား မကြာခဏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားအောင် လုပ်လေ့ရှိပါသည်။ မကြာ

မကြာဆိုသလို ကျွန်တော့်အား အရေးမထားတော့သလိုလို လုပ်ကာ ခပ်ကင်းကင်း ခပ်ခွာခွာ လုပ်နေတတ်သည်။

သူသည် ပွင့်လင်းခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော့်အား အသိပေးသင့်ပါလျက်နှင့် အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ထားသည်များလည်း ရှိသည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။

ဤပြဿနာများသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေကြပါသည်။

အပြင်ဘက်တွင် နေရောင်သည် ကြည်လင်တောက်ပလျက်ရှိသည်။

လေနှင့်အတူ လိုက်ပါနေသည့် သီချင်းဆိုသံ၊ ရုရှားသီချင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ကို ထိုင်းမှိုင်းတွေဝေနေသည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ရွမ်၏သီချင်းဆိုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံမှာ ခပ်တိုးတိုး။

“မင်းဟာ အမြဲတစေ ငါ့လက်ထဲမှာပါ” ဟူသောသီချင်း။

ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှ မထသေး။ သူ့ခေါင်းအုံးတွင် မျက်နှာအပ်ကာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်ဆိတ်နေဆဲ။ သူ့မျက်ရည်စများ ကြောင့် ကျွန်တော့်ပါးနှစ်ဖက်စလုံး စိုစွတ်သွားလေမလား။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်ရည်များသည် ခြောက်သွေ့နေကြပြီ ဖြစ်၏။

“မင်းဟာ ကျောရိုးမရှိတဲ့ လူညံ့တစ်ယောက်ပါလား” ဟု ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် ပြောမိသည်။

“တကယ်လို့ နောက်ဆုံးမှာ မင်းသူ့ကို မရတော့ဘူးဆိုပါတော့။ ဒီအိပ်ရာနဲ့ ခေါင်းအုံးဟာ မင့်အတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာတဲ့လဲ”

“နောက်ဆုံး ငါ သူ့ကို မရတော့ဘူးဆိုပါတော့၊ ငါ ဘာဖြစ်မလဲ။ သူမပါရင် ငါ့ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းဟာ ကျောရိုးမရှိတဲ့ သတ္တဝါပါလား။ ဘာပြုလို့ ဒီကိစ္စကို မင်း စောစောစီးစီး ပြီးပြတ်သွားအောင် မလုပ်တာလဲ။ မင်း လုပ်သင့်တာ ကြာပြီ။ မင်း ဘာကြောင့် သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းသေးတာလဲ”

“ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ သူကမင်းကို မချစ်တော့ဘူး ဆိုပါတော့။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ တကယ်လို့ သူကငါ့ကို မချစ်တော့လို့ စွန့်ခွာသွားလို့ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သွားပြီဆိုပါတော့။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တကယ်တော့ အရာရာတိုင်းဟာ ဖြစ်နိုင်တာချည်းပဲ။ ငါ့ထက် အဘက်ဘက်က သာတဲ့လူတွေဟာ ရှိနေနိုင်တာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အလွန်အလွန် ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ချစ်သူတွေလည်း ကွဲနိုင်ကြ တာပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် မေးခွန်းတွေ တသီကြီးထုတ်လိုက်၊ ထိုမေးခွန်းများ ကို ဖြေလိုက်နှင့် အလုပ်များလျက်ရှိသည်။

ရွှမ်နှင့်ဇူးတို့သည် “ရထားတစ်စီး” အတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေကြသည်။

“လင်းရေ၊ ရွှမ်ကို လာပြီးကူပါဦး” ဟု အော်သည်။

“မောင် အိပ်နေသလား။ မြန်မြန်ထပါမောင်ရဲ့”

ကျွန်တော်အိပ်ရာမှထကာ အခန်းထဲမှ ထွက်တော့မည်အပြုတွင် ခေါင်းအုံးအောက်တွင် စာတစ်စောင်ကို မြင်သည်။

စောစောက ဘာကြောင့် ဤစာကို ကျွန်တော်မမြင်ခဲ့ပါသနည်း။

ကျွန်တော် စာကိုကောက်၍ ကြည့်မိပါသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ လက် ရေးကို ကျွန်တော်မှတ်မိသည်။ ရွှမ်အဖေ၏ လက်ရေးဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော လေးငါးရက်ခန့်က ရောက်သည့်စာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သိသလောက်ဆိုပါက သူ့အဖေသည် အခြားပြည်နယ်မှလူများကို နှစ်သက်သူမဟုတ်။

စာထဲ၌ သူဘာတွေရေးထားပါလိမ့်။ သိချင်သောစိတ်သည် အလွန် ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် စာအိတ်ထဲမှစာကို ထုတ်၍မဖတ်ဖြစ်။ စာအိတ်ကို ခေါင်းအုံးအောက်၌ ပြန်၍ထားလိုက်ပါ သည်။

ကျွန်တော် ခန်းဆီးနောက်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ စာကိုမဖတ်ခဲ့မိသည့် အတွက် စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျသလိုလို ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်တော် သူတို့စားပွဲသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ “ရထား” အတွက် တိုက်ပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

“မောင် တကယ်အိပ်ပျော်သွားတာလား။ ရွှမ်ခေါ်တာ ဘာပြုလို့ မထူး တာလဲ” ဟု ဆီး၍ အပြစ်တင်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြည်လင်ရွှင်ပျနေ သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကခုန်မြူးထူးနေကြသည်။ သူ ဇူးကို အပေါ်စီး ရနေသည်မှာ သိသာထင်ရှားလျက် ရှိပါသည်။

ဇူးသည် “မြင်းတစ်ကောင်” ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ချိတ်ချိတ်
ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အပြင်းအထန် စဉ်းစားချိန်ဆနေရသဖြင့် သူ့မျက်နှာသည်
ရှုံ့တွလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထား
ရပါသည်။

ရွမ်က မြန်မြန်လုပ်ပါဟု နားပူသည်။ ဇူးကတော့ စဉ်းစားချိန်ဆ
နေဆဲ။ ရွမ်က စစ်တုရင်ပွဲတွင် အသာစီးရသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရာပိုနာ
သီချင်းကို တိုးတိုးသာသာ ညည်းနေသည်။

“ဟာကွာ ဘာပြုလို့ ဒီလောက်အရေးထားပြီး ကစားနေကြတာလဲ။
စစ်တုရင်ကစားတာဟာ အလွန်ကို ပျင်းစရာကောင်းတဲ့အလုပ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က စစ်တုရင်ခုံကိုယူ၍ မှောက်ပစ်လိုက်
သည်။ အရပ်အားလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်ကုန်သည်။ အရပ်တချို့သည်
စားပွဲပေါ်မှနေ၍ မြေကြီးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းကာ တစ်ခုတခြားစီ လိမ့်သွားကြ
သည်။

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ မောင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်။ နောက်
တစ်မိနစ်လောက်ဆိုရင် ရွမ်နိုင်တော့မှာ”

ရွမ်က ခြေကိုဆောင့်ကာ ကျွန်တော့်အား ထုမည့်ရိုက်မည့်ဟန် ပြု
သည်။ သို့သော်လည်း မျက်နှာကတော့ ပြုံးလျက်။

ကျွန်တော်က ရည်မှန်းချက်တစ်ခုဖြင့် ခန်းဆီးနောက်သို့ ပြေးဝင်
သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကျွန်တော့်နောက်မှ ရွမ်လိုက်လာသည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် နှစ်ချက်မျှထုသည်။ သူ့ကို
တောင်းပန်ရမည်ဟု အကျပ်ကိုင်သည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းအုံးအောက်မှ စာအိတ်ကိုယူ၍ သူ့ရှေ့တွင် ဝှေ့
ယမ်းပြလိုက်ပြီး အထဲမှစာကိုထုတ်၍ ဖတ်မည့်ဟန်ပြုသည်။

ရွမ်၏ မျက်နှာသည် ညိုမှိုင်းသွားသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ စာကို
ဖျတ်ခနဲလုယူပြီး အတွင်းခံအင်္ကျီထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်၍
မပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။

“ရွမ် ရွမ်”

ကျွန်တော်က အော်၍ခေါ်သည်။ ဖြုန်းခနဲ ပြောင်းလဲသွားသည့်